Nr. 33

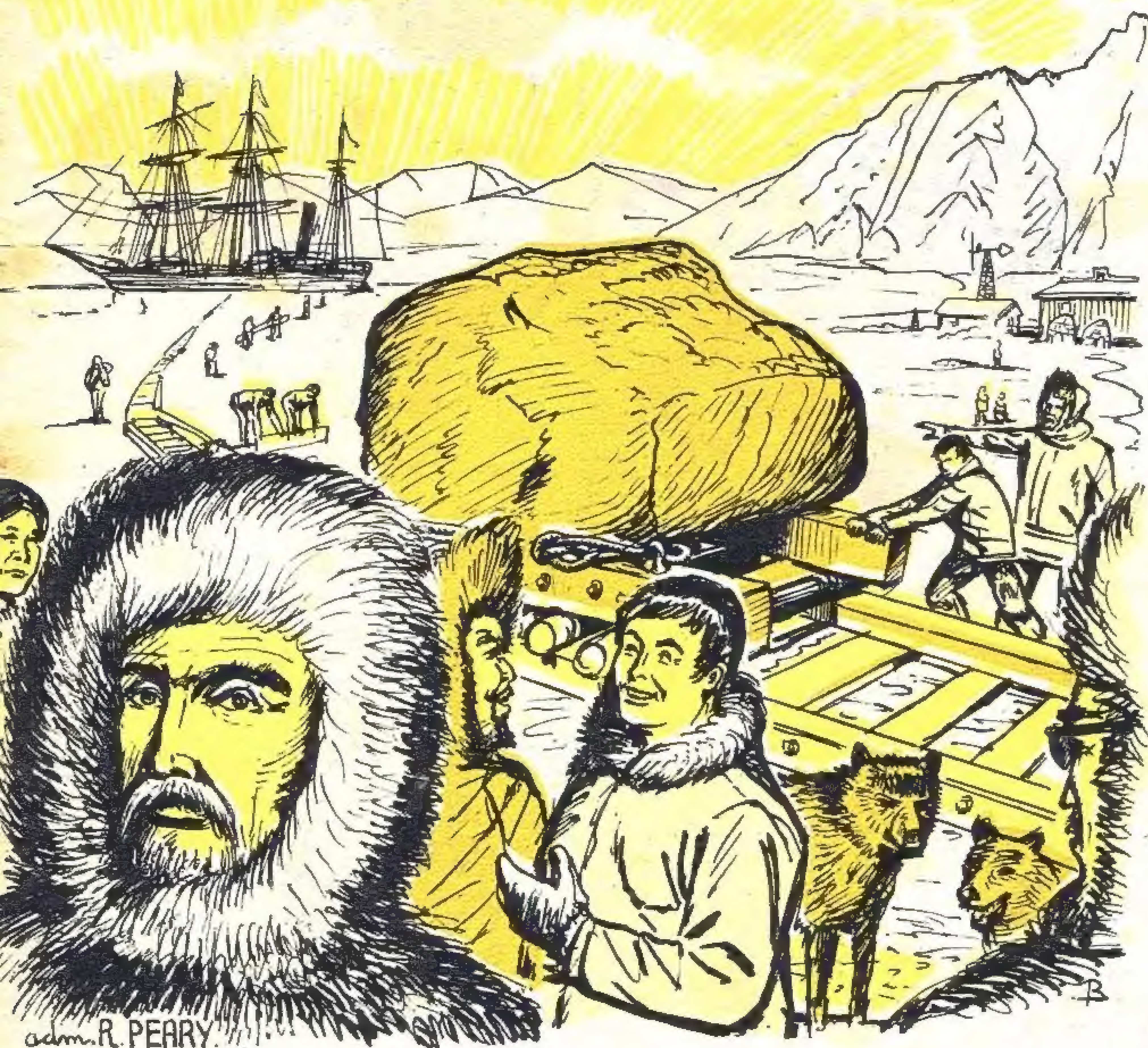
19 augustus 1961

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

Het geheim van de Eskimo's

Op een onbekend tijdstip in het grijze verleden stortte uit de lucht een grote meteoor, een enorme klomp metaal, op een klein eilandje in de Melvillebaai van Groenland.

Tegenwoordig vormt deze geweldige meteoor een der voornaamste bezienswaardigheden van New York. Van de duizenden bezoekers, die de meteoor elk jaar komen bekijken, weten slechts weinigen iets over de ontzettende moeilijkheden, welke het vervoer van het hoge noorden naar Amerika meebracht.

Toen de meteoor vele eeuwen geleden op de aarde viel, betekende hij voor de Eskimo's een buitenkansje. Zij hadden geen metaal en de meteoor gaf hun, wat zij het hardst nodig hadden, namelijk ijzer voor hun speren en messen. Zij noemden de klomp „Ahnighito" (De tent) en aan twee andere, kleinere meteoorstenen die negen kilometer verder waren neergekomen, gaven zij de namen van „De vrouw" en „De hond". Volgens hun bijgeloof waren de vrouw, haar hond en haar tent alleen voor hún genoegen door Tornarsuk, de Geest der duisternis, naar de aarde geslingerd. Want genoegen beleefden zij eraan. Honderden jaren lang sloegen zij stukken metaal van de meteoorstenen af; de ligging van hun „ijzermijn" werd een heilig geheim van de stam. Gedurende meer dan een eeuw trachtten ontdekkingsreizigers de plaats te vinden, waar de bewoners der poolstreken hun metaal vandaan haalden, maar de Eskimo's weigerden het hun te vertellen. Toen kwam echter de befaamde Amerikaanse poolreiziger admiraal Robert Peary. Door zijn geschenken — geweren, messen, speren, naalden, kleren en dergelijke — gingen zij hem vertrouwen en sloten zij vriendschap met hem. Met algemene toestemming voerden zij hem naar de „heilige plaats" en zelfs gaven zij hem toestemming de meteoorstenen mee te nemen.

Peary bracht de twee kleine meteoren zonder veel moeite aan boord van zijn schip, maar door de enorme zwaarte kon „De tent" niet zo gemakkelijk worden vervoerd. Hij is ongeveer vijftigduizend kilogram zwaar! Peary liet de meteoor door dommekrachten op een glijbaan van boomstammetjes en stalen rails tillen, maar de kolos zonk weg in het hout en verwrong de rails als limonaderietjes. Kort nadien woedde een hevige storm in de Melvillebaai. Het schip van de poolreizigers, de *Hope*, werd bedreigd door drijfijs en Peary was gedwongen te vertrekken met achterlating van De tent.

De volgende zomer, in 1897, keerde hij terug, voorzien van sterkere planken, rails en dommekrachten. Voetje voor voetje werd de meteoor van het eilandje over een brug naar het schip gesleept en neergelaten in het ruim, waar een soort bed van zware eikehouten planken was opgericht. De bovenste planken werden versplinterd, maar verder gebeurden er geen ongelukken, tot grote opluchting van Peary en zijn assistenten, die de meteoor haastig aan alle kanten stutten, omdat er slecht weer op komst was.

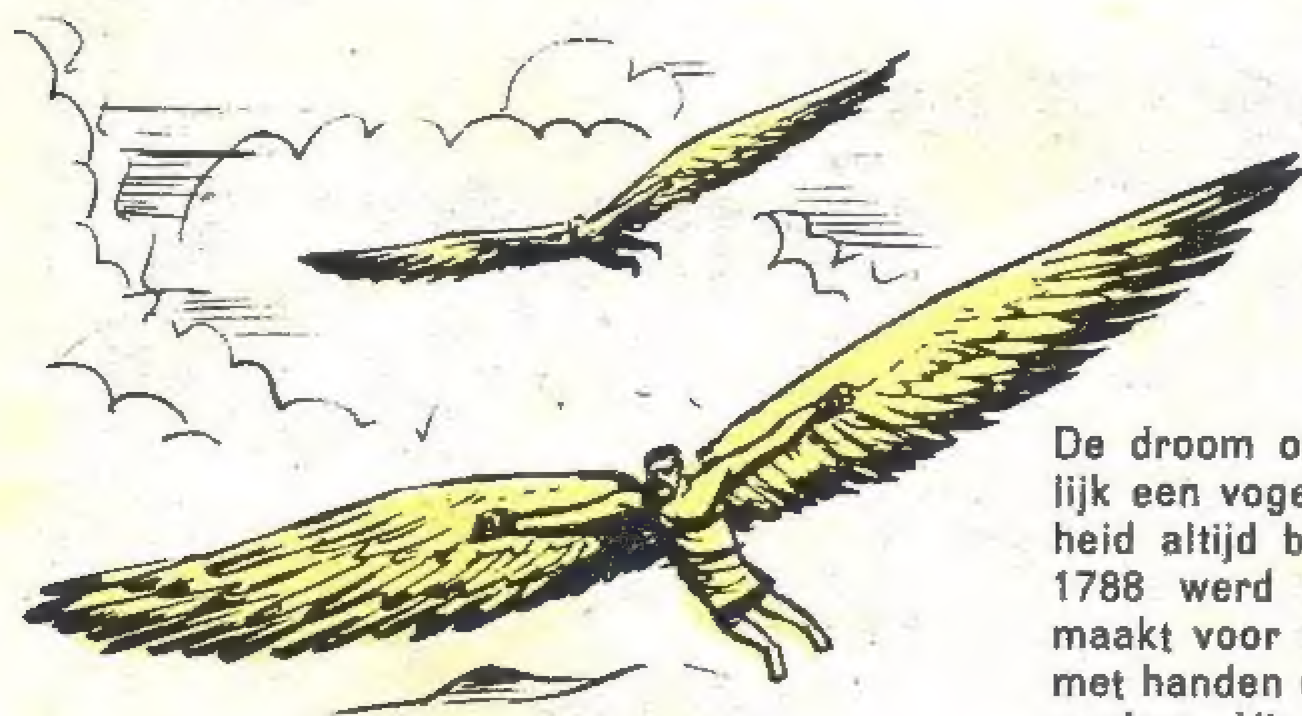
In de Davisstraat kwamen de ontdekkingsreizigers in een orkaan terecht. Het kleine schip begon te rollen en kraakte in zijn voegen. Keer op keer helde het zwaar over en scheen het te aarzelen, of het zich in de diepte zou storten. De bemanning verwachtte elk ogenblik dat de Ahnighito los zou breken en de wand of de bodem van het schip zou openrijten.

Maar dank zij het bed van eikehout, waarin hij zich diep had genesteld, bewoog de meteoor geen centimeter; toen de orkaan na een vreselijke nacht eindelijk tot bedaren kwam, dachten Peary en zijn mannen, dat zij het vervoer van de meteoor wel tot een goed einde zouden brengen. Het vervoer op rails en rollers van zware balken door de straten van New York had natuurlijk veel bekijks. Op 17 november 1897 bereikte de Ahnighitometeoor zijn bestemming.

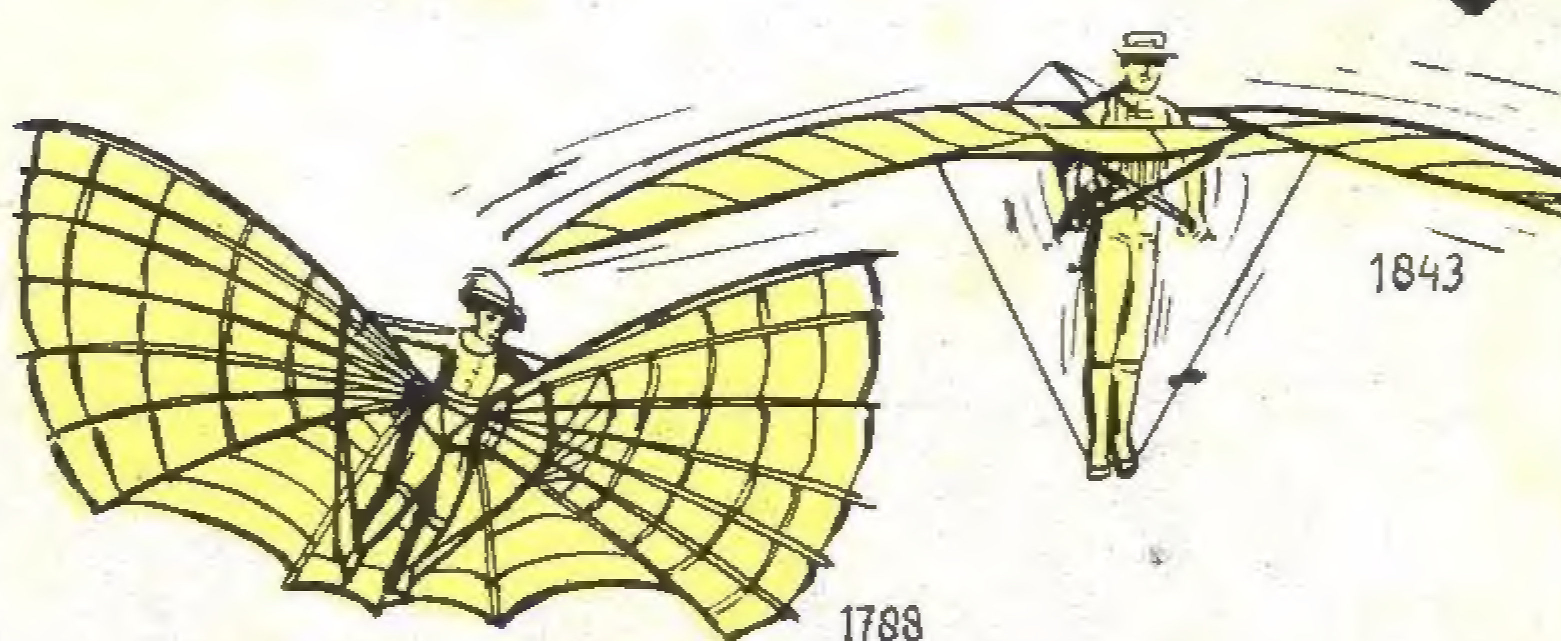
De verovering van het luchtruim

Op eigen kracht vliegen... en vallen

De Griekse bouwmeester Daedalus en zijn zoon Icarus waren de eersten die als vogels de lucht doorkliefden. Zij ontsnapten op deze wijze aan koning Minos van Kreta, die alle havens liet bewaken. De vleugels waren gemaakt van was en vogelveren die onderling verbonden waren met draden. Tegen de raad van zijn vader in waagde Icarus zich te dicht bij de zon; de was smolt, de veren lieten los en het eerste slachtoffer van de luchtvaart was gevallen. Zo verhaalt de Griekse mythologie.

De droom om te vliegen gelijk een vogel heeft de mensheid altijd beziggehouden. In 1788 werd dit ontwerp gemaakt voor mensen die goed met handen en voeten konden werken. Uit 1843 stamt een ontwerp waarbij men door knipbewegingen te maken als met een tuinschaar omhoog moest komen. Deze ontwerpen zijn nooit uitgevoerd.

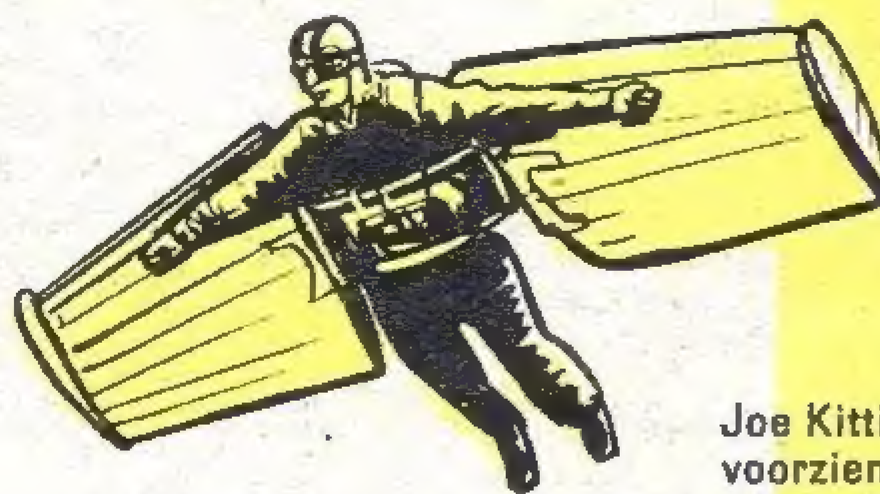

In 1935 werd dit vogelpak ontworpen, een nauwsluitende overal. Alleen de handen en het hoofd staken uit het pak. Met de armen werden de vleugels op en neer bewogen. Uit onderzoekingen is gebleken, dat het onmogelijk is om met behulp van menselijke spierkracht te vliegen gelijk een vogel.

Na de oorlog zijn er toch enkelen geweest die als vogelmensen hun brood verdienden. Zij sprongen op grote hoogte uit een vliegtuig en zweefden op linnen of houten vleugels een

kilometer of vijf, voordat zij hun parachute opentrokken. Een der bekendsten was de Fransman Leo Valentin. De meeste vogelmensen verongelukten echter...

De grootste parachutesprong uit de geschiedenis

De grootste parachutesprong heeft de Amerikaanse kapitein Joe Kittinger op 16 augustus 1960 gemaakt. Het doel was de uitrusting voor vliegers, die op grote hoogte hun toestel moeten verlaten, te testen.

Op 31.000 meter hoogte springt Joe uit de gondel van de ballon waarmee hij opgestegen was.

80 graden onder nul was het op deze hoogte.

Achttien seconden later opende zich een kleine parachute, die ervoor zorgde dat Joe niet om zijn as ging draaien, waardoor hij bewusteloos zou raken.

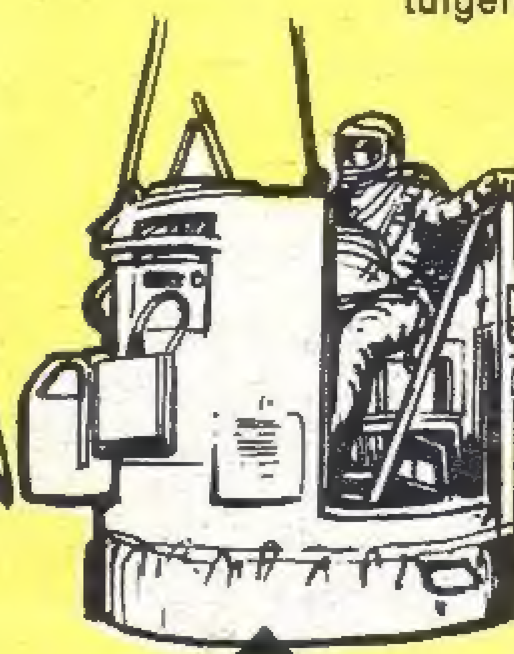
De dertig meter hoge ballon gevuld met helium.

Snelheid 725 kilometer per uur.

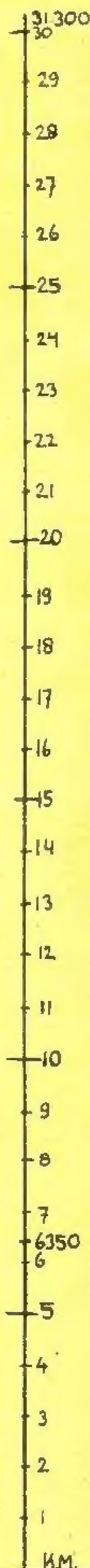
Tijdens de val werden allerlei gegevens zoals hartslag, lichaamstemperatuur en ademhaling opgenomen. Via de radio bleef Kittinger in verbinding met de aarde. Zijn kostuum was voorzien van zuurstof en warmte.

Vlieghoogte moderne vliegtuigen.

Na een vrije val van vier minuten en achtendertig seconden ging automatisch de grote parachute open op een hoogte van 6350 meter.

Joe Kittinger was in de gondel verbonden met de zuurstofvoorziening en radioverbinding. Zijn kleding bestond uit vier pakken (waaronder een drukpak) die elektrisch verwarmd werden. Hij had twee parachutes. In zijn helm zat een elektrisch verwarmde ruit. Zijn uitrusting woog iets meer dan zijn eigen lichaamsgewicht. De gondel was voorzien van ballast, weerkundige instrumenten, batterijen en radiouitrusting. De tocht duurde dertien minuten en acht seconden.

Mijn vader is geen struikrover

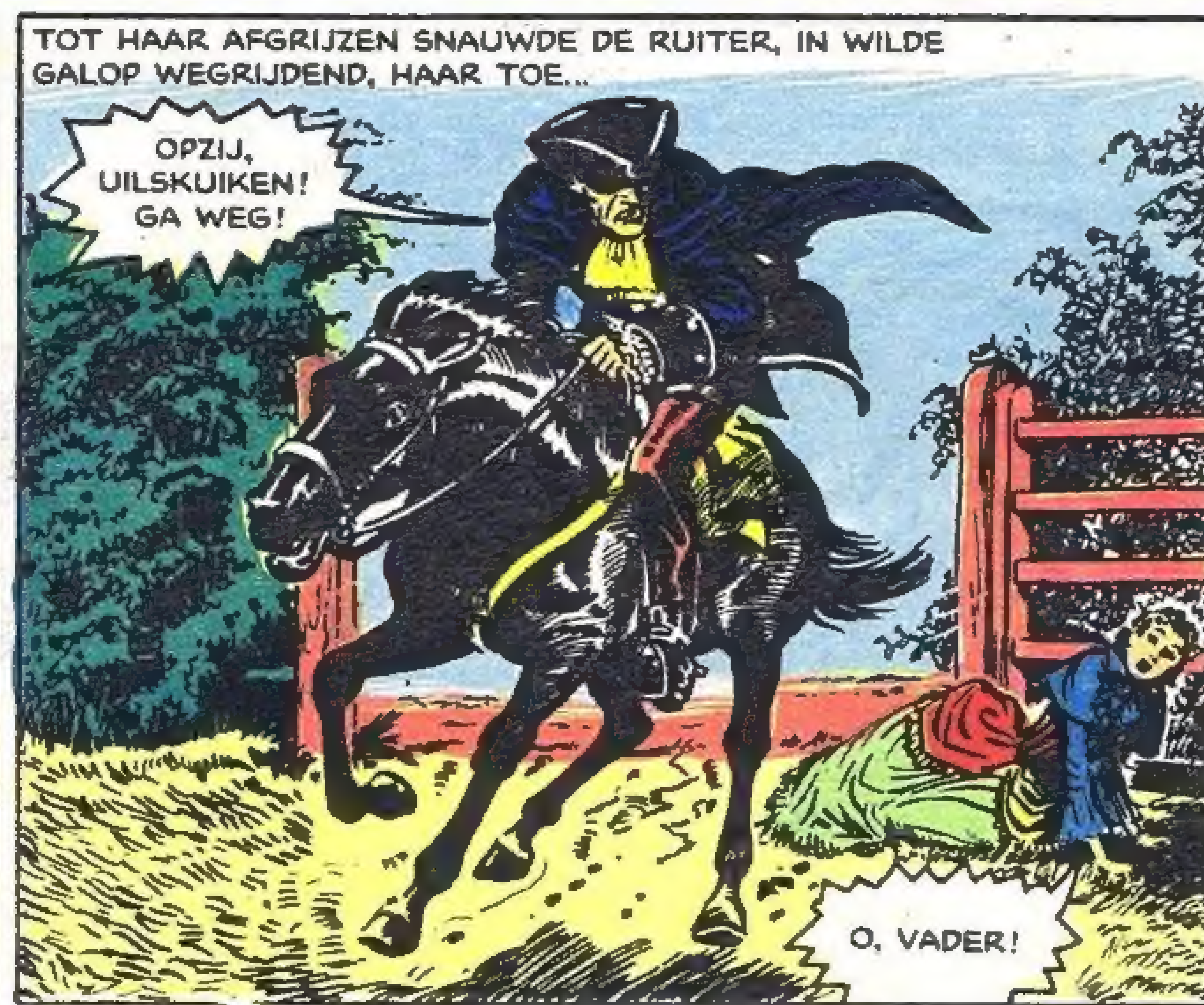

GESCHROKKEN EN ONTDAAN BESEFTE AMY ÉÉN DING.
DAT KAN MIJN VADER NIET ZIJN, AL LIJKT HIJ ER SPREKEND OP. MAAR WIE IS HET DAN? WELK VRESELIJK GEHEIM STEEKT ERACHTER?

DAAR STAAT ZE! ZIJ GOOIDE EEN STEEN OP MIJN HAND EN ZETTE HET HEK OPEN.
EEN MEISJE? IS ZIJ DE MEDEPLICHTIGE VAN EEN GEMENE STRUIKROVER?
BRENG HAAR BIJ SIR RERCY, HIJ WEET ER WEL RAAD MEE.

AMY WERD VOOR EEN VAN DE REIZIGERS GELEID.
SIR, HIER IS HET MEISJE, DAT HENRY LYNDON, DE STRUIKROVER, GEHOLPEN HEEFT BIJ ZIJN OVERVAL.
MAAR DAT IS AMY, ZIJN EIGEN DOCHTER! IK BEGRIJP ER NIETS VAN.
U HEBT GELIJK! HET IS AMY LYNDON.

GELOOF ME, DIE MAN IS MIJN VADER NIET, SIR!

HEFTIGE STEMMEN KLONKEN...
IK KEN HEM WEL!
IK ZAG HEM DUIDELIJK!
IK HOORDE HAAR ROEPEN: VADER.

SIR PERCY DACHT ERNSTIG NA, TERWIJL DE OVERIGE PASSAGIERS GESPANNEN TOEKEKEN.
SIR PERCY, U BENT DISTRICTS-HOOFD VAN DE POLITIE, IK VERZOEK U DAT KIND TE ARRESTEREN.
EEN BEURS VOL GOUDSTUKKEN BEN IK KWIJT; DAT IS HAAR SCHULD!
ALS ZIJ NIET GEHOLPEN HAD, HAD IK HEM NEERGESCHOTEN, DE DIEF!

AMY WACHTTE VOL SPANNING WAT SIR PERCY ZOU ZEGGEN...
BESEF JE WAT JE GEDAAN HEBT? JE HEBT HULP VERLEEND AAN EEN STRUIKROVER. HET DOET ER NIET TOE DAT HET JE EIGEN VADER IS. DE STRAF DIE EROP STAAT, IS...
DE NEWGATE-GEVANGENIS NATUURLIJK...

DE BOODSCHAP VOOR DE KONING

TOEN KATE DICHTERBIJ KWAM...
WAAR IS MIJN HOED?... ER ZITTEN GEWICHTIGE DOCUMENTEN IN, DIE IK BIJ U MOEST BRENGEN.
WEEST NIET ONGERUST. WIJ HEBBEN UW HOED.

KATE RENDE UIT DE STAL NAAR HUIS.

TWEE HOEDEN VAN UW VADER? MAAR DE EEN IS KLEINER DAN DE ANDERE. HOE KÁN DAT?

TOEN ZE BINNENKWAM SCHROK ZE HEVIG.
HA, JUFFROUW TRENCOMBE, DAAR ZIJN WE WEER. WE STELLEN BELANG IN DEZE HOEDEN, ZIET U.
LIEVE HELP, ALS ZE NU DE DOCUMENTEN MAAR NIET VINDEN!

KATE VOELDE ZICH OPGELUCHT.
HIJ WEET NOG NIETS VAN DE DOCUMENTEN! KON IK ZE NU MAAR UIT DE RAND HALEN!

OPEENS KREEG ZE EEN GEWAAGD IDEE!
O, IN DE BINNENRAND VAN DE HOED ZIT EEN STUK PAPIER OM HEM KLEINER TE MAKEN.

KATE HAALDE BEDAARD DE PAPIEREN UIT DE RAND VAN DE HOED.
DAT DOET VADER ALTIJD OM ZIJN HOEDEN NAUWER TE MAKEN.
O, ZIT DAT ZÓ?

DE KAPITEIN BEKEEK DE HOEDEN NOG EENS EN SMEET ZE DAARNA OP TAFEL.
JE HEBT GELIJK. DAN HEB IK ME VERGIST.
EN TOCH ZIT ER MEER ACHTER!...

TOEN MARTHA EN DE KAPITEIN ALLEEN WAREN...
JE INLICHTINGEN ZIJN NIETS WAARD! ALLEMAAL VERGEEFSE MOEITE...
HET SPIJT ME, KAPITEIN, MAAR...

DE MAN WENDDE ZICH VAN HAAR AF EN VERTROK.
EN TÓCH... IK VERTROUW JUFFROUW KATE NIET!

El. Beresford
Tekeningen van Frans Lammers

9

De schat van de zeerovers

KORTE INHOUD: *Jim en Gappy horen van Vicky en Peter dat ze een uitnodiging gekregen hebben om met Jane de kerstvakantie door te brengen bij de vader van Paul Brooker. Met zijn allen maken ze plannen om aan geld te komen, want ze willen Pauls vader niet alles laten betalen. Mevrouw Willoughby is bereid haar kasteel gedurende enkele weken te verhuren. Spoedig komt er een liefhebber voor: meneer Hagenbach uit Texas. Vicky en Peter weten hem zodanig te bewerken, dat hij het kasteel komt bekijken, waarna Hagenbach verklaart het te willen huren. Hij heeft echter nog één wens: er moest eigenlijk een spook in het kasteel huizen. Jane leent een harp, maar wordt door Hagenbach verrast als ze er 's nachts op speelt. Stomverbaasd horen beiden even later een geluid dat op harpmuziek lijkt. De vakantiereis begint. In een stratocruiser vliegen de kinderen naar het vakantie-eiland, waar zij door Paul Brooker worden ontvangen.*

Paul bleek alles tot in de puntjes geregeld te hebben en na een kwartiertje zaten ze met zijn viertjes slaperig te genieten van een voortreffelijk maal in de ruime eetzaal van het hotel. Er werden groeten en nieuwtjes uitgewisseld en Paul bulderde van het lachen toen hij het verhaal hoorde van meneer Hagenbach en de harp.

„Tjonge, wat een prachtvent!" zei hij. „Kom mee, Jane. Dan sturen we hem meteen de grootste kaart, die we kunnen krijgen."

Jane ging met hem mee naar de hal van het hotel, zocht een knots van een prentbriefkaart uit en beet peinzend op de achterkant van haar ballpoint.

„Wat zal ik erop zetten?"

„Groetjes aan mijn miljonair-pleegvader," stelde Paul voor en een man die vlak bij hen stond, wierp een snelle blik uit zijn ooghoeken naar Jane. Jim kwam net uit het restaurant en zag het. Hij nam de man een ogenblik onderzoekend op. Zijn gezicht kwam hem bekend voor en hij wist bijna zeker, dat hij het vroeger gezien had. Maar waar?

Jane plakte een postzegel op de briefkaart en gaf hem aan een bediende, die haar beloofde dat hij nog diezelfde avond gepost zou worden.

Hoewel ze nog heel wat te bepraten hadden, waren ze er te slaperig voor en ze

besloten maar naar bed te gaan. Toen ze door de lange, koele gangen naar hun kamers liepen, keek Gappy nog eens uit naar juffrouw Potts, maar ze zag haar nergens. Misschien was ze al op Barbados uit het vliegtuig gestapt. Maar ze vond het toch wel vreemd, dat ze dan niet even afscheid had genomen. . .

Ze sliepen alle vier heerlijk die nacht en werden de volgende morgen al vroeg gewekt door het gouden zonlicht, dat door de ramen naar binnen viel. Na het ontbijt ging Paul even naar buiten om een taxi te zoeken, waarmee ze naar de haven konden rijden.

De rit was een nachtmerrie, die ze niet gauw zouden vergeten. De wagen schoot met duizelingwekkende snelheid tussen het drukke verkeer door, stopte af en toe met gierende remmen voor het een of andere obstakel en raasde dan weer voort.

„Rijden ze hier allemaal zo?" vroeg Jim, die kaarsrecht op de achterbank zat en de leuning van de bank voor hem omklemd hield.

„Zó bedoel je?" vroeg Paul op het moment dat ze ruw boven op elkaar werden gesmeten, omdat de chauffeur zijn stuur met een ruk had omgegooid voor een aanstormende bus. „Ja, zo rijdt iedereen hier."

De twee meisjes zaten met lijkbleke gezichten en gesloten ogen naast elkaar en zelfs Jim zag er nogal angstig uit; toen verminderde de chauffeur eindelijk vaart. Ze waren nu in de stad aangekomen en de wagen kon alleen nog langzaam vooruitkomen, omdat de straten afgeladen vol waren. Enorme, indrukwekkende auto's schoven voort naast armoedige ezelkarretjes; mensen staken op hun dooie gemak over en overal lagen honden midden op de rijweg te slapen.

Het was warm. Bijna ondraaglijk warm en druk.

Maar eindelijk sloeg de taxi toch linksaf en stopte bij de haven. In het smerige water dreven sierlijke zeilschepen naast platte motorboten en op de kade was het een onbeschrijflijke chaos. Hier en daar lagen grote stapels manden, waartussen zich allerlei beesten een weg baanden. Mensen stonden in kleine groepjes ruzie met elkaar te maken, maar er waren er ook die gewoon op hun eentje stonden te schreeuwen. Jane struikelde van pure verbazing bijna over een kistje, toen ze een grote, donkere man woedend zag tekeergaan tegen een onzichtbare tegenstander.

Voor de zoveelste maal moesten de kinderen hun paspoorten tonen en even later ging Paul hen voor naar een klein, nogal smerig schip, dat met gillende stoomfluit langs de kade gemeerd lag.

. . . maar er waren er ook die gewoon op hun eentje stonden te schreeuwen.

„Zijn we laat?" vroeg Gappy, angstig naar de smalle loopplank kijkend.

„Nee, we hebben alle tijd," verzekerde Paul haar. „De kapitein hoort alleen graag het geluid van zijn stoomfluit. Het is namelijk een nieuwe."

Via de gammele loopplank stapten ze aan boord en ze ontdekten, dat ze niet de laatsten, maar ook zeker niet de eersten waren. Het benedendek was al aardig bezet.

Paul ging een trapje op, dat naar het bovendek leidde.

„Achter de brug is een zitje, dat ze met een stuk zeildoek overdekt hebben. Daar zit je nog het best, als we tenminste het geluk hebben, dat niemand ons voor is geweest."

Gelukkig bleek niemand interesse te hebben voor het bovendek en kregen ze allen een plaats op de lange houten banken.

Ze zagen nu pas goed hoe klein het schip was, en hoe vuil. Gappy streek met een vinger langs de achterkant van de bank en haalde er een dikke laag vettig roet af.

„Ja, jullie moeten het me maar niet kwalijk nemen, jongens," zei Paul. „Maar verder is het heus een uitstekende boot." Hij haalde een klein, plat doosje uit zijn zak en opende het. „Ik heb pilletjes tegen zeeziekte bij me gestoken. Als ik er iemand van dienst mee kan zijn?"

Maar de zee was zo kalm en rimpelloos als ze zich maar konden voorstellen en ze hadden geen van drieën behoefte aan een pilletje. Wel bleken ze belangstelling te hebben voor de enorme grapefruits, die Paul bij zich had.

„Je moet ze gewoon pellen en eten als sinaasappels," zei hij, en dat lieten ze zich geen twee keer zeggen. Genietend van het sappige vruchtvlees leunden ze op de reling en keken naar de mensen op de kade

„*Koningin der eilanden*, wat een deftige en romantische naam voor zo'n doodgewoon schip," zei Gappy. „Ik zou. . ."

Jim onderbrak haar met een verbaasde uitroep. „Daar loopt juffrouw Potts! Kijk maar! Hee, juffrouw Potts! Juffrouw Potts! Hierboven! Wij zijn het!"

Juffrouw Potts, die zich op de kade een weg baande tussen de stapels manden door, keek op. Ze zag de kinderen geestdriftig naar haar zwaaien, maar ze wendde haar blik af en deed alsof ze hen nog nooit gezien had.

HOOFDSTUK VII

Weerzien met Reus

„Juffrouw Potts is waarschijnlijk met het verkeerde been uit bed gestapt," zei Jane, terwijl ze een pit uitspuwde en een nieuwe hap nam van haar grapefruit.

Toen iedereen een beetje bekomen was van de verbazing om juffrouw Potts' vreemde gedrag, begonnen ze allemaal tegelijk te praten. Gappy en Jane vertelden om beurten hoe aardig juffrouw Potts tijdens de vliegtocht geweest was en dat het helemaal niets voor haar was om nu net te doen of ze hen helemaal niet kende.

„Ja, en toch," zei Jim, terwijl hij zich op zijn voorhoofd krabde. „Ik weet het niet, maar. . . ze had toch iets vreemds. Ik wil niet beweren dat ze niet aardig voor ons was, maar. . ."

„Wat bedoel je dan?" vroeg Gappy.

„Nou, kijk. . . ze wist eigenlijk maar heel weinig van zeerovers af, als je het mij vraagt," zei Jim bedachtzaam. „Ik heb nogal wat boeken over zeerovers gelezen en ik merkte wel, dat ik er heel wat meer van wist dan zij."

„O, dat verbaast me niets," zei Paul grinnikend. „Jij weet altijd meer dan. . . Au!"

Het stuk grapefruit dat Jim door de lucht liet suizen, trof hem midden in zijn gezicht. En het volgende moment was het hele stel in een korte, maar felle strijd gewikkeld.

„Dus jij denkt, Jim," zei Gappy buiten adem, toen de orde weer enigszins hersteld was, „dat juffrouw Potts helemaal niet op zoek is naar de vroegere verblijfplaats van die zeerover uit haar familie?"

„Inderdaad," antwoordde Jim ernstig. „Volgens mij is ze om een heel andere reden naar West-Indië gekomen. En het verbaast me, eerlijk gezegd, dat jullie helemaal niets gemerkt hebben. Ik bedoel, ze zei dat ze een hele tijd gespaard had voor deze vliegtocht en waarschijnlijk zal ze dus vrij krap gezeten hebben. Maar hebben jullie haar kleren gezien? En vinden jullie het niet een beetje vreemd, dat iemand die lang heeft moeten sparen, eerste klas neemt in plaats van de goedkopere toeristenklasse?"

De anderen waren zichtbaar onder de indruk en Jim keek triomfantelijk in het rond. Het lag op het puntje van zijn tong om ook te vertellen van de man, die in de hal van het Piarcohotel zo vreemd naar Jane had staan te kijken, maar hij vond bij nader inzien dat ze voorlopig genoeg te verwerken hadden.

„Het kan me niets schelen of ze nu een beetje vreemd doet," zei Jane tenslotte. „Ik mocht juffrouw Potts wel en ze heeft ons toch maar reusachtig geholpen toen we op Bermuda geen geld hadden voor postzegels. We mogen haar nu niet zo maar veroordelen, omdat ze zich een beetje vreemd gedraagt."

„Voor mij steekt er meer achter," zei Jim met zijn duurste detectiveblik.

Gappy schudde haar hoofd. „Heb ik niet gezegd dat we ons deze keer niet met allerlei avonturen zullen inlaten?"

„Nou, jij kunt je er wat mij betreft ook gerust buiten houden," zei Jim vriendelijk. „O, kijk! We varen!"

De onvriendelijke opmerking die Gappy plaatste aan het adres van Jim, ging verloren in het lawaai van het vertrek. Onder luid gegil van de stoomfluit schoof de *Koningin der eilanden* van de kade af en baande zich puffend een weg tussen de links en rechts gemeerde schepen, waarvan er verscheidene ook hun stoomfluit lieten klinken.

„Tjonge, het lijkt wel of we een koninklijk gezelschap aan boord hebben," zei Jane, minzaam naar de kade wuivend.

„O, kijk nou eens! Juffrouw Potts is ook aan boord," zei Gappy, terwijl ze naar de voorsteven van het schip wees. „Het wordt nog moeilijk, als we de hele reis verondersteld worden haar niet te kennen."

Jim had zich omgedraaid en keek in de aangewezen richting. „Ze heeft iemand bij zich. O, dat is. . ." Hij maakte de zin niet af en begon te wijzen naar een grote schoener, die statig voorbijvoer. Hij had in het gezelschap van juffrouw Potts de man herkend, die hen in het Piarcohotel had staan bespieden.

Gappy gaf op datzelfde moment geen cent meer voor haar leven.

Ze tuften langzaam langs de kust van Trinidad en het schip begon pas een beetje meer vaart te krijgen, toen het de open zee bereikt had. De golven werden schuimiger en er kwam ook meer wind opzetten.

„Tjonge, je zal je leven toch als zeeman moeten slijten," zei Jim, die stilletjes op een bank was gaan zitten en een beetje bleek en grauw om de neus begon te zien. Paul gaf hem vlug een pilletje tegen zeeziekte en een flesje citroensap.

„Neem hier maar wat van," zei hij. „Daar zul je van opknappen. En ik stel voor, dat we voor de zekerheid allemaal een pilletje en een slokje citroen nemen."

Tegen de middag kwam een zeeman ieder een kopje thee en een broodje brengen.

„Als je eet, voel je je veel beter," zei hij, terwijl hij met de bewegingen van het schip meeschommelde. „De andere passagiers krijgen geen thee. Die lusten mijn thee niet." En hij keek er zo verwijtend bij, dat de kinderen haastig de grote, witte mokken leegdronken. Tot hun verbazing merkten ze, dat ze zich daarna inderdaad veel beter voelden.

Het was verstikkend heet in de felle zon en ze waren blij, dat ze een beetje beschutting vonden onder de zeildoekoverkapping.

„Gek idee, hè," zei Jane. „Kerstmis in de gloeiend hete zon. Dat kun je je gewoon niet voorstellen."

Onder het bruine zeildoek op het bovendek probeerden ze het zich alle vier voor te stellen: Kerstmis in hartje zomer. En terwijl ze daar stilletjes bezig waren met hun gedachten, in de verzengende hitte van de Westindische zon, kwam zoetjes Klaas Vaak voorbij. Ze waren geen van vieren tegen zijn slaapmiddel opgewassen. . .

Het begon al aardig donker te worden toen het eentonige gebrom van de scheepsmotoren plotseling overging in een ander geluid. Paul werd er onmiddellijk wakker van.

„We zijn er, jongens!" riep hij, zich uitrekkend. „Zoek zo gauw mogelijk je spullen bij elkaar, want de kapitein blijft nooit lang voor anker. Hij wil voordat het helemaal donker is, bij het volgende eiland aanleggen."

Met een laatste zucht stierf het geluid van de motoren helemaal weg en in de stilte die volgde, klonken de stemmen van de mensen die van boord gingen. Overal om hen heen zagen zij bewegende lichtjes op het water.

„Dat zijn roeibootjes, die je aan land brengen," legde Paul uit.

Hij pakte de koffers van de meisjes op en ging het smalle trapje af naar het benedendek. „Kijk goed uit waar je loopt," waarschuwde hij zijn vrienden. „Anders tuimel je in het water."

Gappy beet zich op de lippen toen ze de griezelige touwladder zag, die van de *Koningin der eilanden* neerhing tot even boven het water; ze bleef aarzelend staan. De boot schommelde op en neer en in de diepte naast haar deinde het roeibootje mee.

„Zou ik het durven?" mompelde zij in zichzelf. „Langs dat enge touwladdertje. . .?"

Maar voordat ze moed had verzameld, voelde ze plotseling twee sterke handen om haar middel.

„Aanpakken daar!" bulderde een stem vlak naast haar oor. En Gappy gaf op datzelfde moment geen cent meer voor haar leven.

Daar ga ik! dacht ze.

Heel even zweefde ze tussen hemel en aarde boven de zwarte zee en toen doken er uit de duisternis twee andere mannenhanden op, die haar stevig vastpakten en in het roeibootje neerzetten.

„Oké zo, juffie?" riep de man van de *Koningin der eilanden*.

„Ja, dank u wel," antwoordde Gappy naar adem happend. Ze krabbelde overeind en zocht haar weg naar de voorkant van het bootje om plaats te maken voor de anderen.

Wordt vervolgd

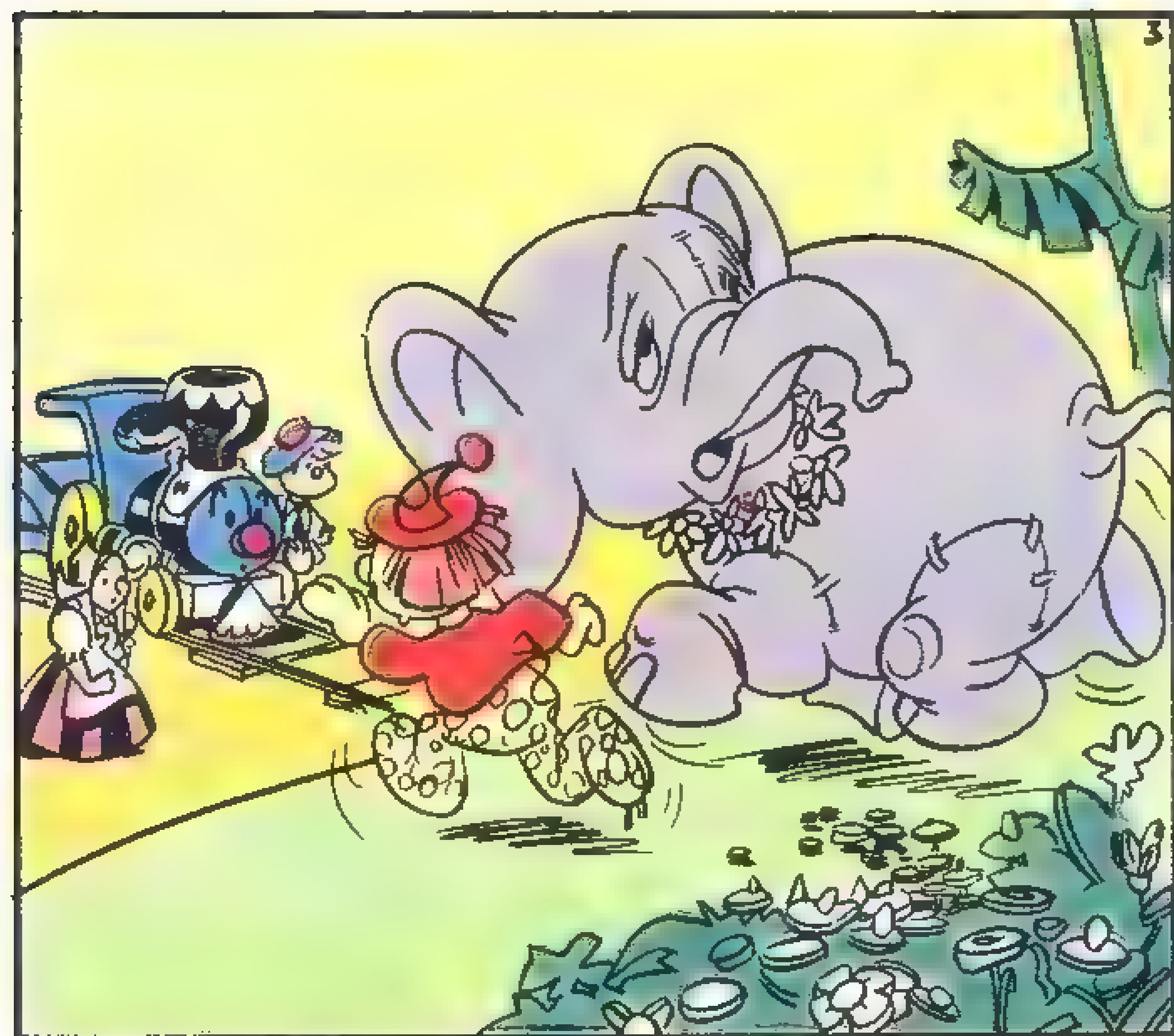

SPELEND

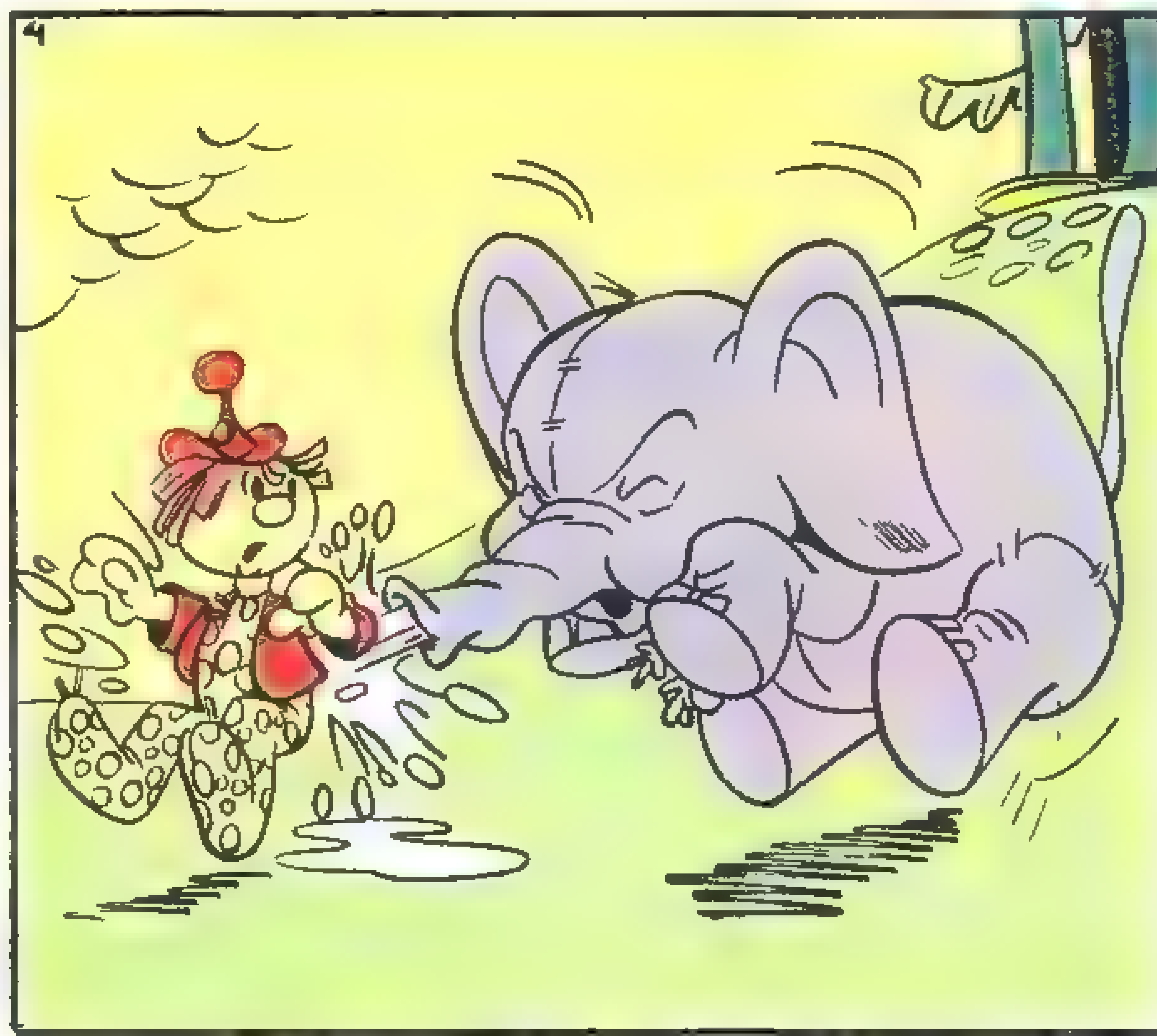
Hakkepuf, de locomotief, stond zonder water en kon niet verder. Willie Stropop ging hulp halen en kwam Della, de babyolifant, tegen. „Waar vinden we water voor Hakkepuf?" vroeg Willie. Della wist in het bos een vijver en bracht Willie erheen. Onderweg moest Della niezen. HATSJIE!

„Ik geloof, dat ik kou gevat heb!" zuchtte Della. „Of ik heb te veel aan de bloemen geroken." Intussen waren ze bij de bosvijver gekomen. Maar ze hadden geen emmer! Della wist raad, hij zou water opzuigen in zijn slurf. Hij zoog zijn slurf vol. . .

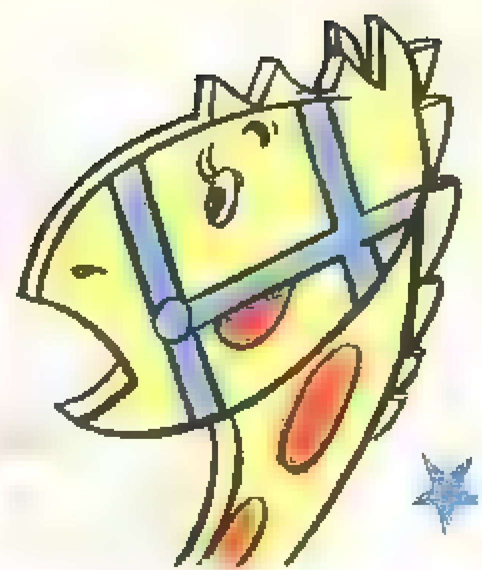

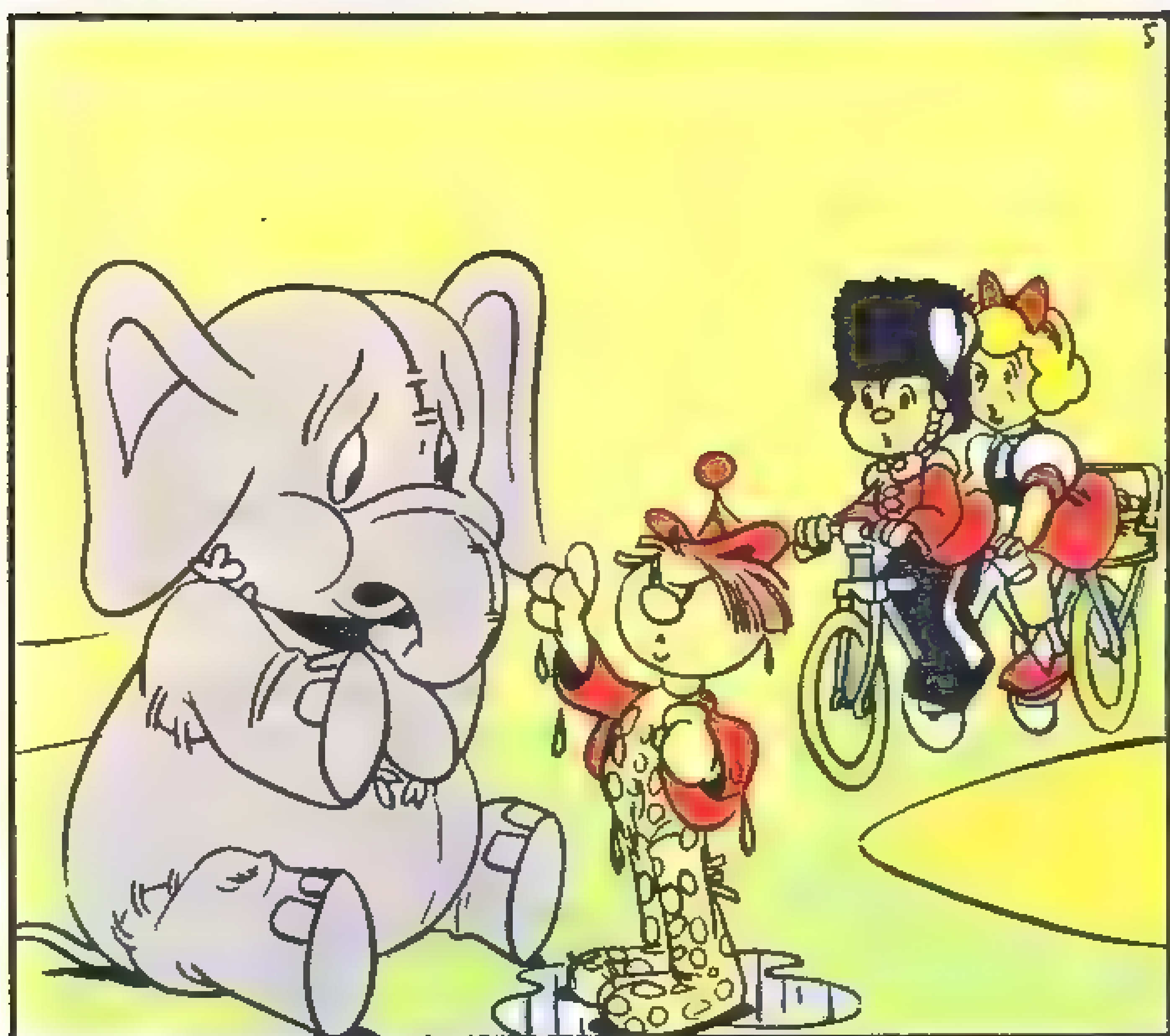
„Fijn, dat je even helpen wilt, Della," zei Willie onderweg, toen ze naar Hakkepuf terugliepen. Della kon niets zeggen, omdat hij zijn slurf vol water had. Opeens voelde hij iets boven in de slurf kriebelen. Ooooi dacht hij, ik moet vast weer niezen.

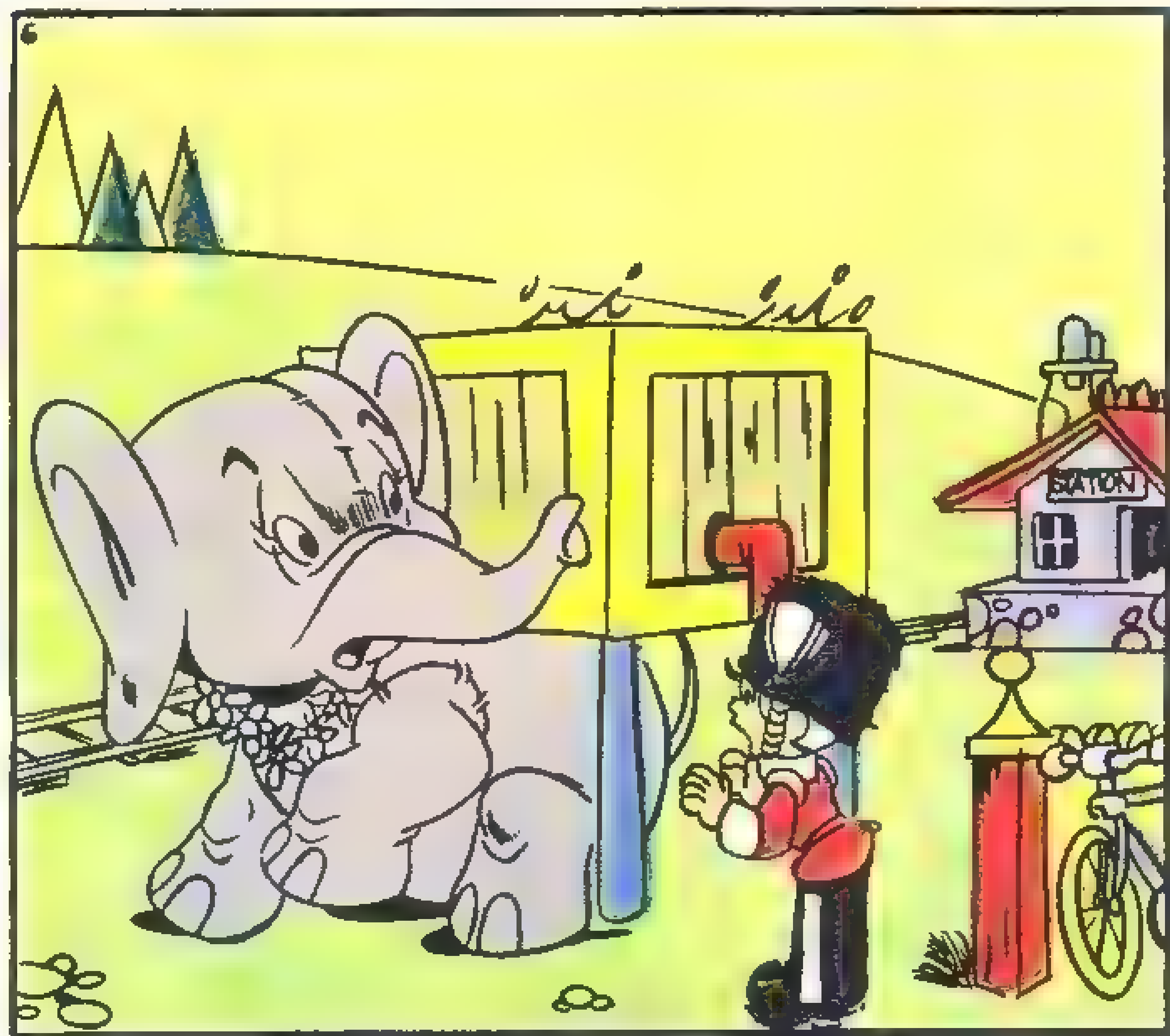
En jawel, hoor, HATSJIE! Een enorm getrompetter en een regenbui erachteraan. Al het water, dat Della in zijn slurf had opgezogen, werd over Willie uitgespoten. Arme Willie, eerst wist hij niet wat er gebeurde. „Help!" gilde hij, „een onweersbui!"

SPEELGOED

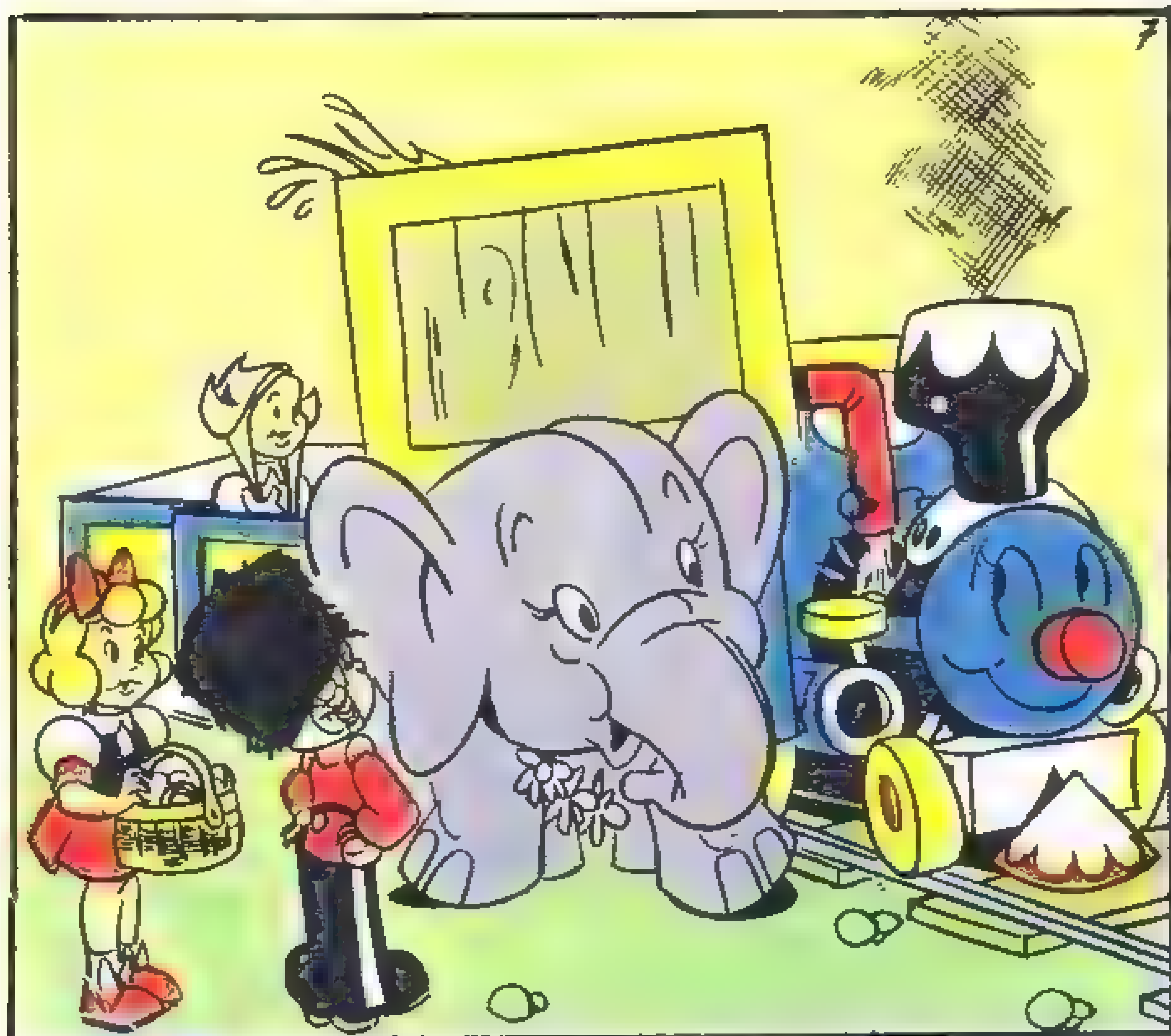

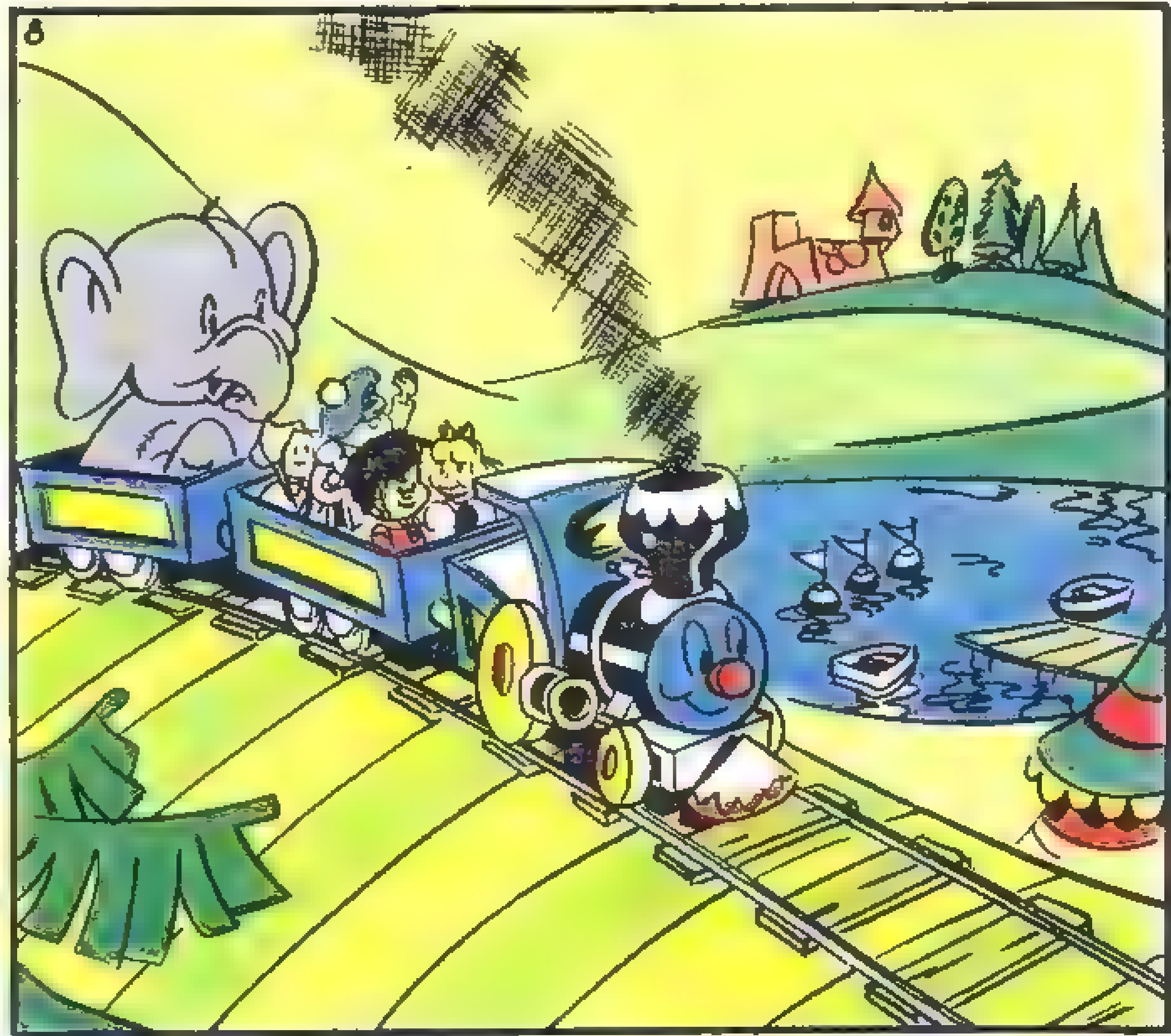
Toen besefte hij pas wat er gebeurd was. Hij keerde zich om en zei woedend tegen Della: „Kijk eens, al het water vermorst; had je niet even kunnen wachten tot we bij Hakkepuf waren?" Della zweeg beschaamd. Daar kwamen Tommie en Dollie aanfietsen.

„Wat is er gebeurd?" wilde Tommie weten. Willie vertelde het en zei: „Nu hebben we nog geen druppel water voor Hakkepuf." Maar Tommie wist er wel raad op. Hij liep met Della naar het station en liet hem onder de waterbak kruipen.

Della begreep er niets van. Hij begreep er nog minder van toen Tommie hem vroeg op te staan. Toen merkte hij, dat de waterbak precies op zijn rug paste. Zo kon Della veilig water naar Hakkepuf brengen. Hakkepuf was dolblij en de reizigers niet minder.

Even later kon Hakkepuf weer stoom afblazen en was klaar om verder te rijden. „Fuut, instappen allemaal," floot hij. Iedereen stapte in en daar reden ze. Hakkepuf reed naar een mooi picknickplekje. De waterbak liet Della langs de kant staan. Je kunt nooit weten!

De kristallen kroon

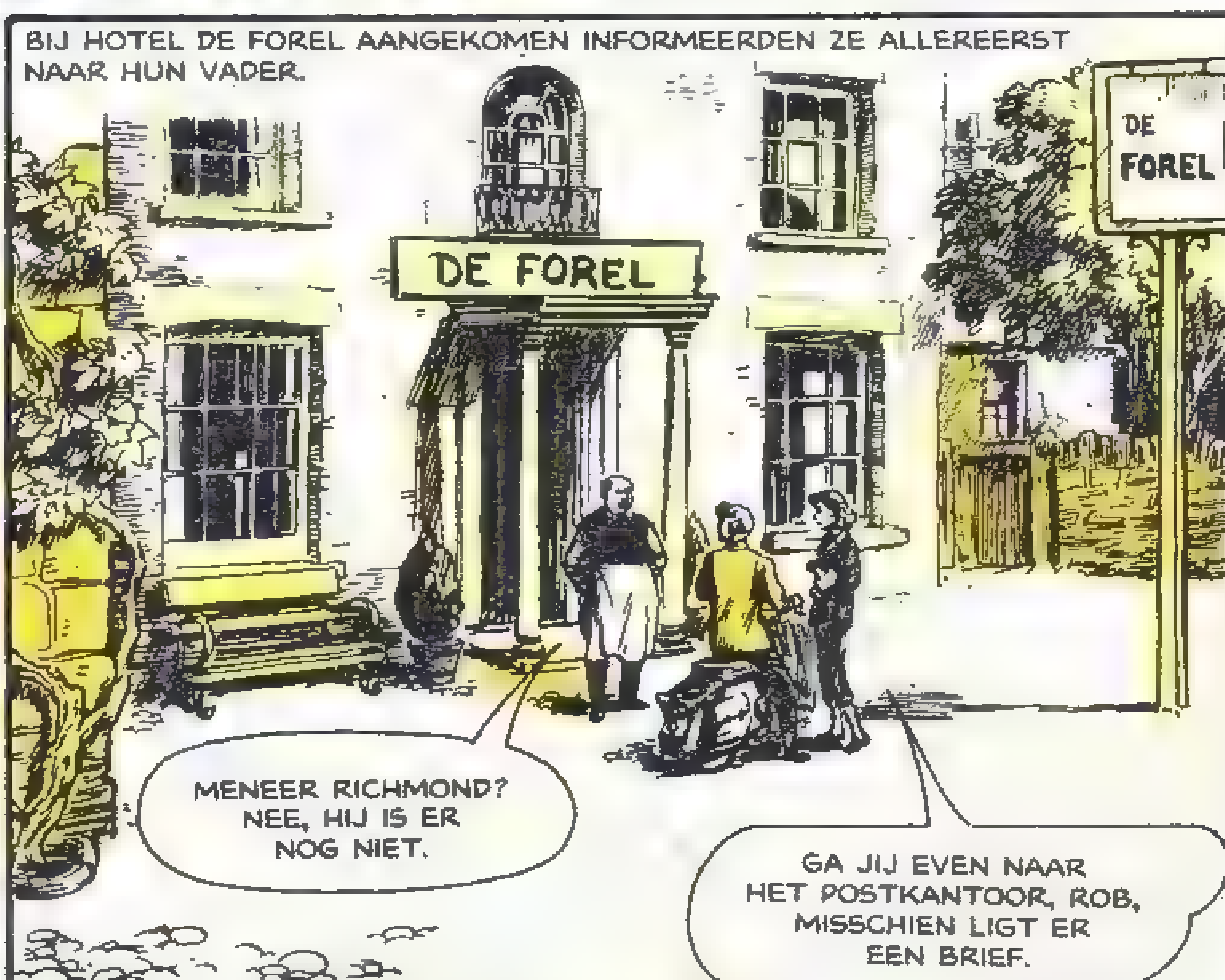

HOE KOMT ZIJ LOS?
DIE BROER VAN HAAR HEEFT HAAR GEHOLPEN!
JUFFROUW WONG! O, ROB, IK KAN HET ER NIET UIT KRIJGEN!
HINDERT NIET, NEEM DE VAAS OOK MAAR MEE!

WOEDEND STOOF JUFFROUW WONG OP.
DAT BEELDJE MOET IN DIE VAAS ZITTEN. VOORUIT! BLIJVEN JULLIE NIET STAAN SUFFEN!

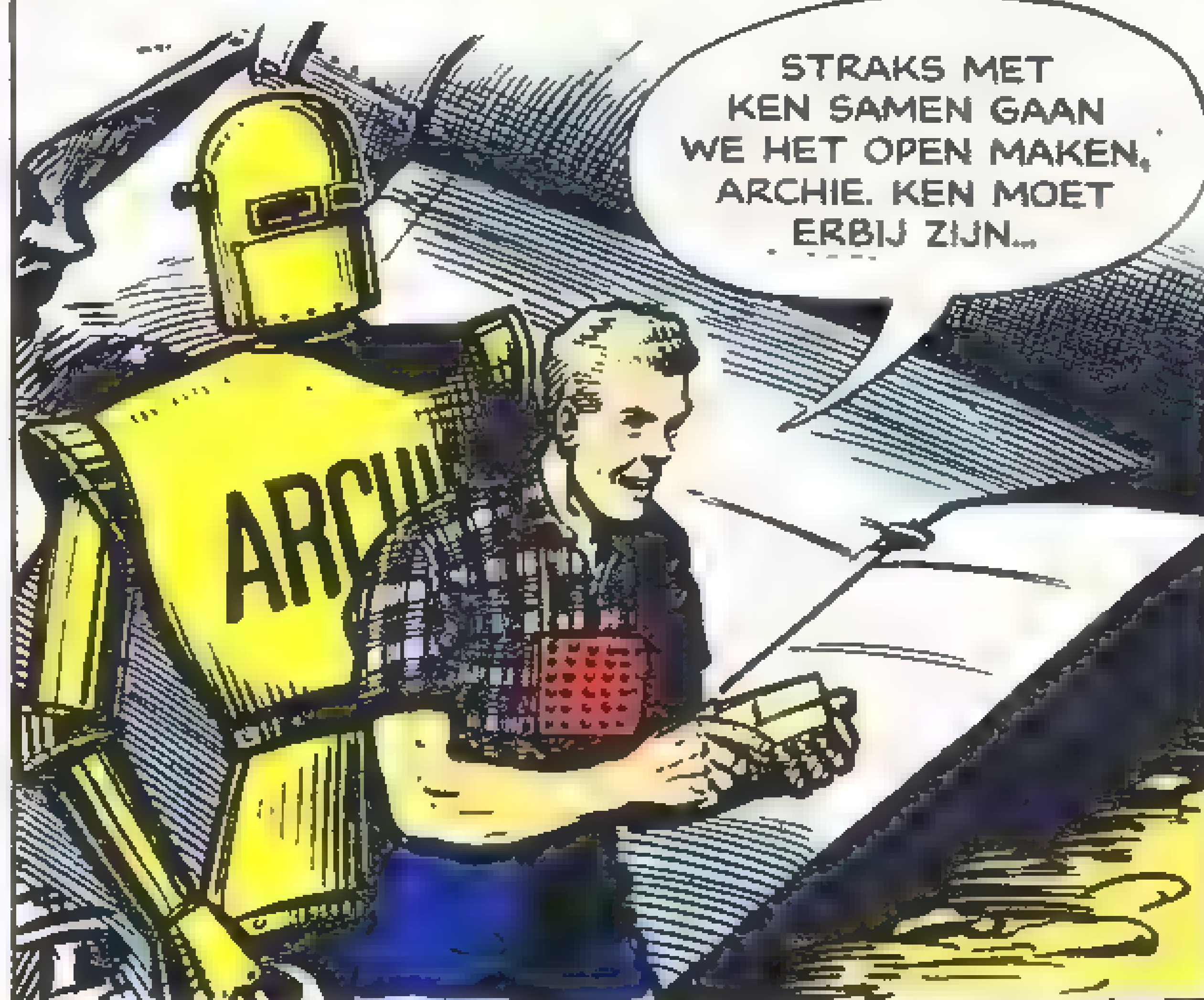

ZE ZIJN ONS WEER TE VLUG AF GEWEEST.
DACHT JE DAT? ZE ZULLEN HET WEL MERKEN. ZE GAAN NU NATUURLIJK NAAR HOTEL DE FOREL. IK HEB EEN PLANNETJE...

BIJ HOTEL DE FOREL AANGEKOMEN INFORMEERDEN ZE ALLEREERST NAAR HUN VADER.
DE FOREL
DE FOREL
MENEER RICHMOND? NEE, HIJ IS ER NOG NIET.
GA JIJ EVEN NAAR HET POSTKANTOOR, ROB, MISSCHIEN LIGT ER EEN BRIEF.

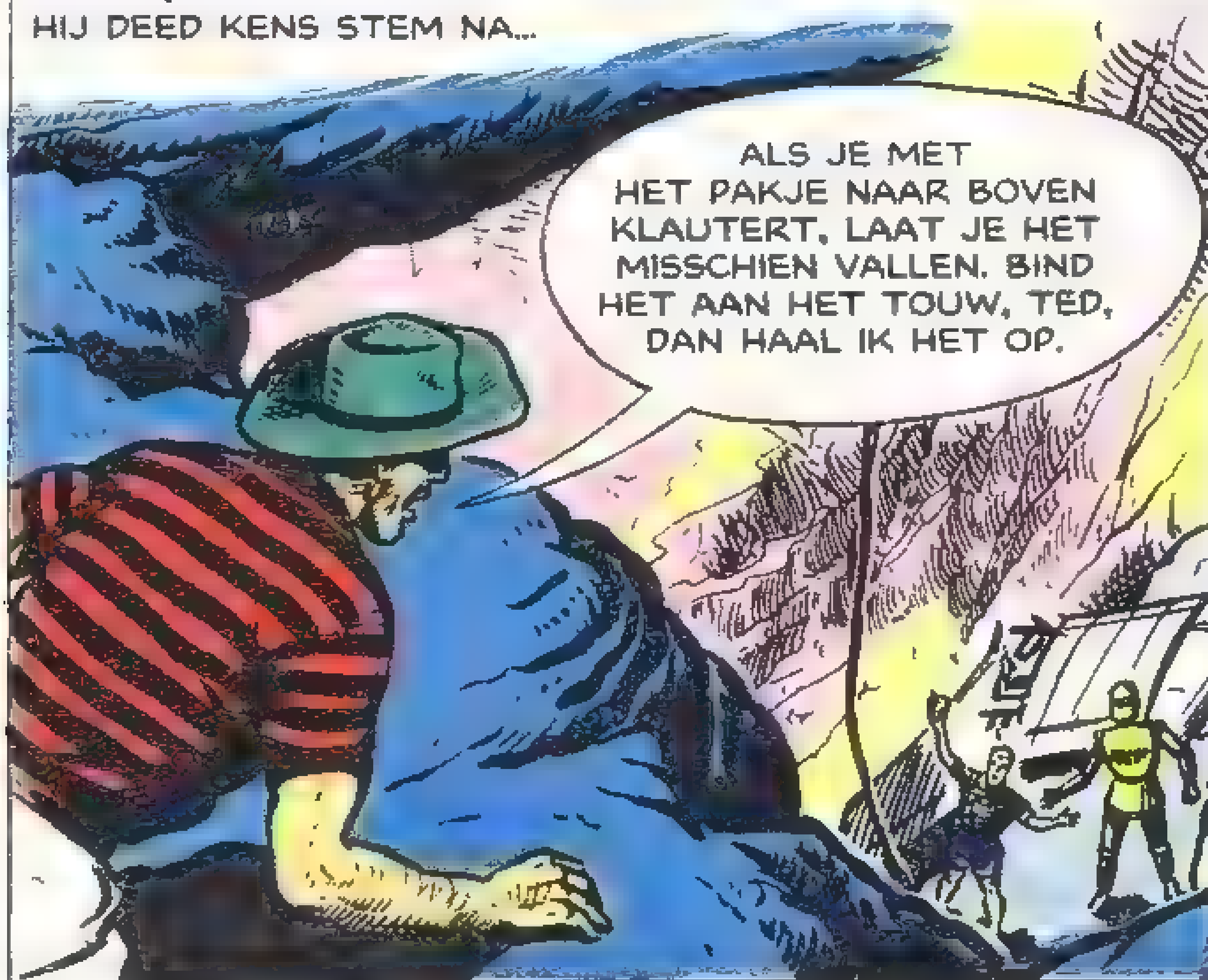

TOEN ROB WEGGEREDEN WAS, NAM BRENDA RUSTIG DE TIJD OM HET BEELDJE UIT DE VAAS TE SCHUDDEN.
WAS VADER ER NU MAAR OM ALLE GEHEIMZINNIGHEID OMTRENT DAT BEELDJE TE VERKLAREN. HET SCHIJNT NOGAL BELANGRIJK TE ZIJN.

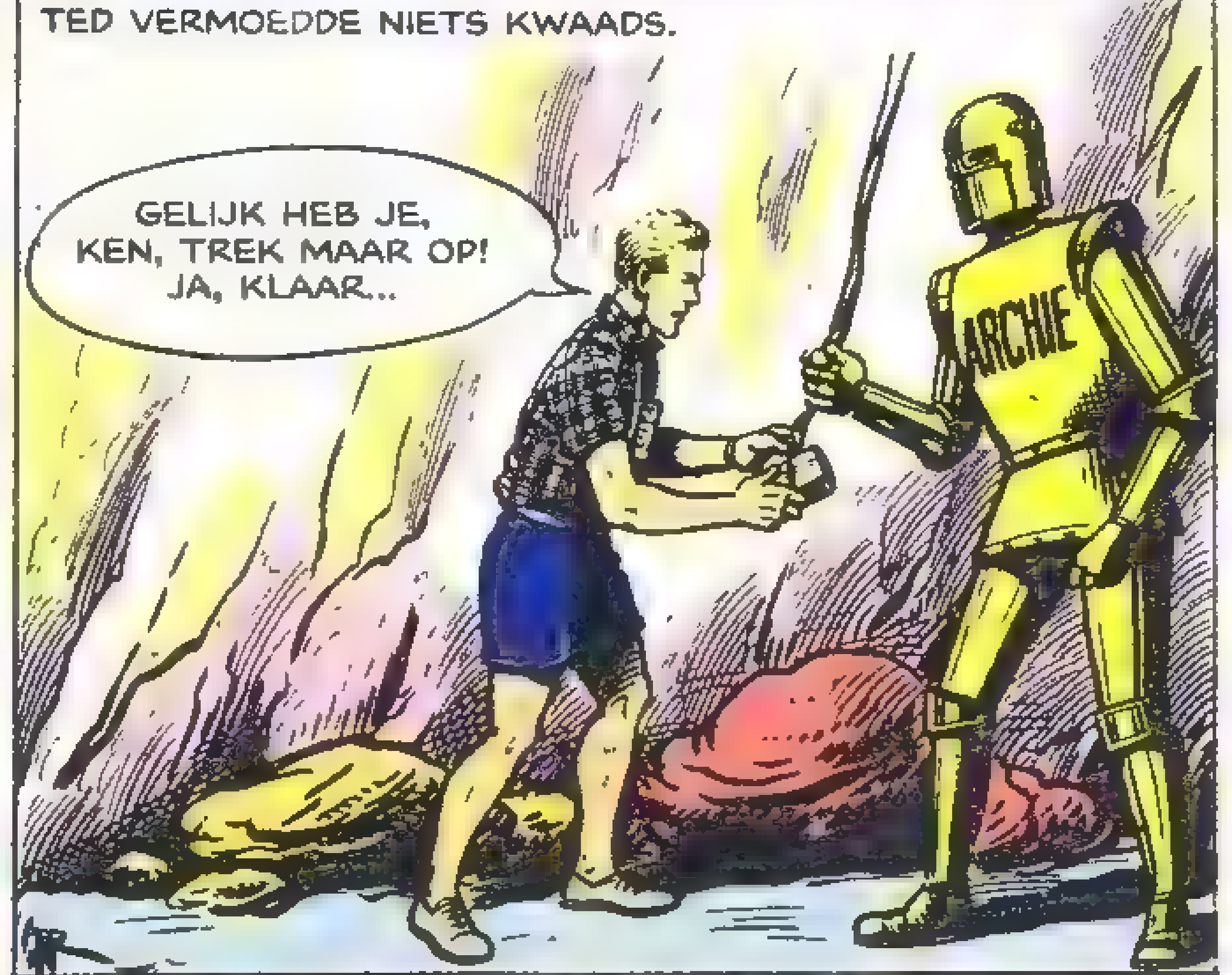

EEN BARSE STEM KLONK... VLUG STOPTE ZE HET BEELDJE WEER IN DE VAAS.
ER IS AANGIFTE VAN DIEFSTAL VAN DIE VAAS GEDAAN; GAAT U MAAR MEE NAAR HET POLITIEBUREAU, JUFFROUW. DE VAAS GAAT MEE...
NAAR HET POLITIEBUREAU? MAAR MENEER, IK...

De man van staal

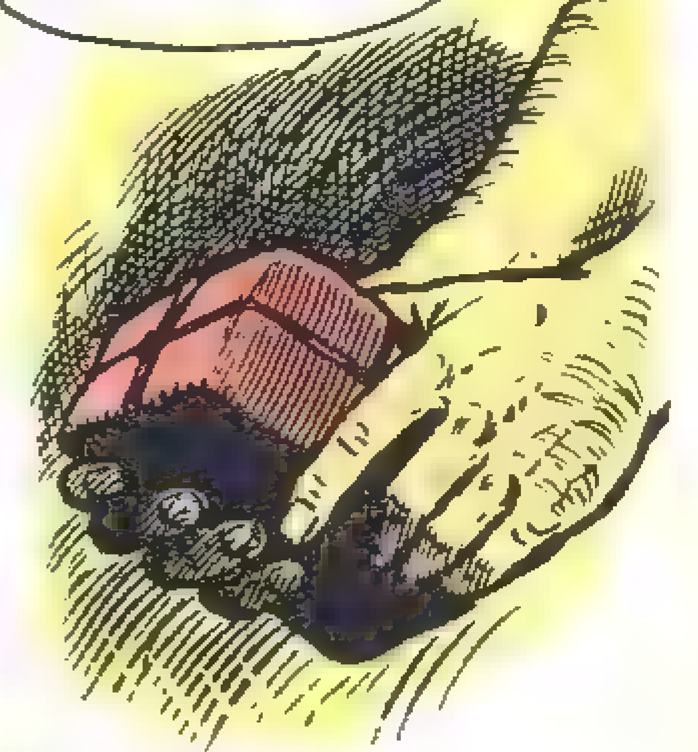

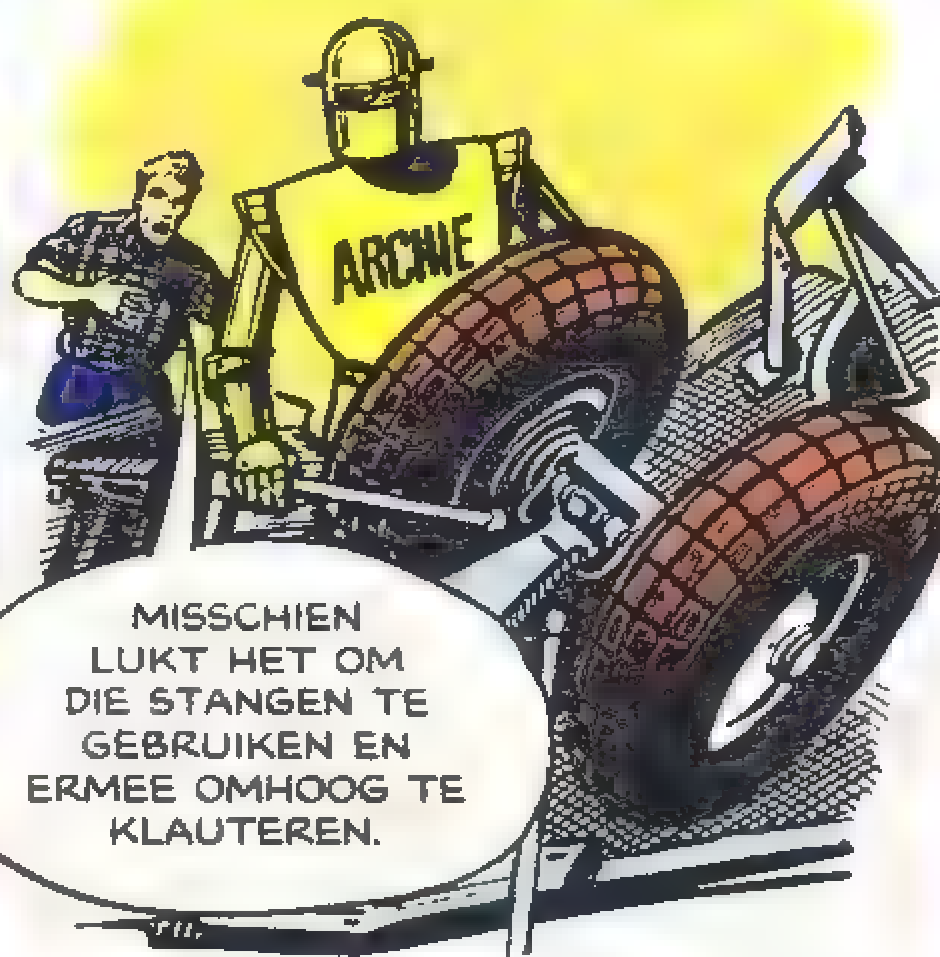

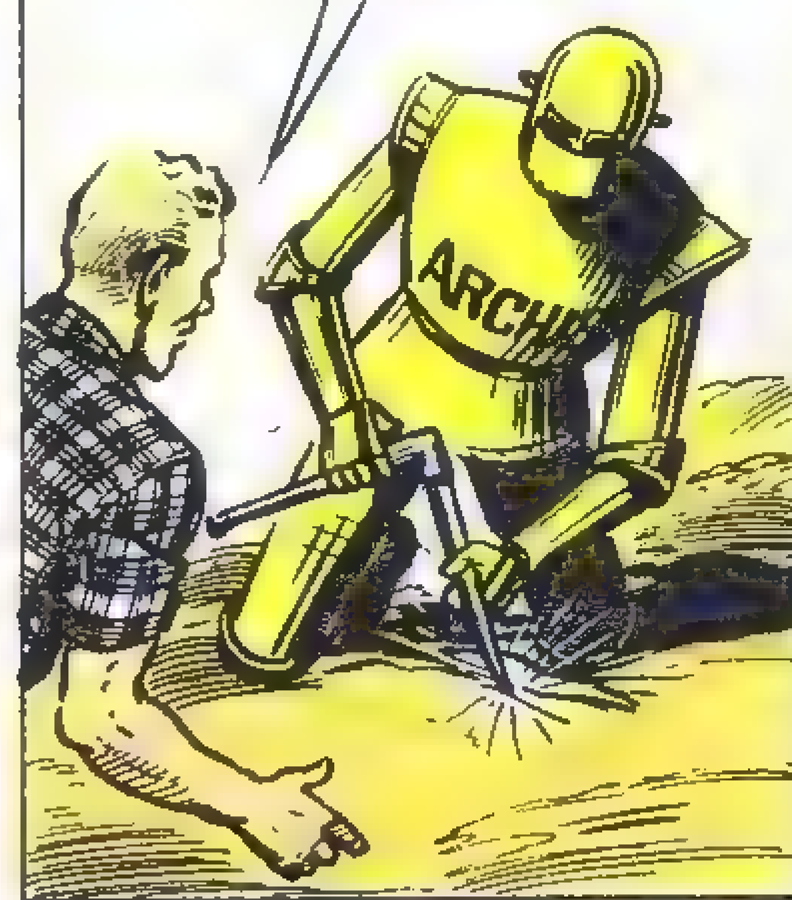

DAGUSTA LACHTE UITBUNDIG.
DAT HEB JE NETJES VOOR ME GE-HAALD, MENEER TED. JE VRIEND HIER DOET EEN LEKKER DUTJE. HET GA JE GOED! VAARWEL!

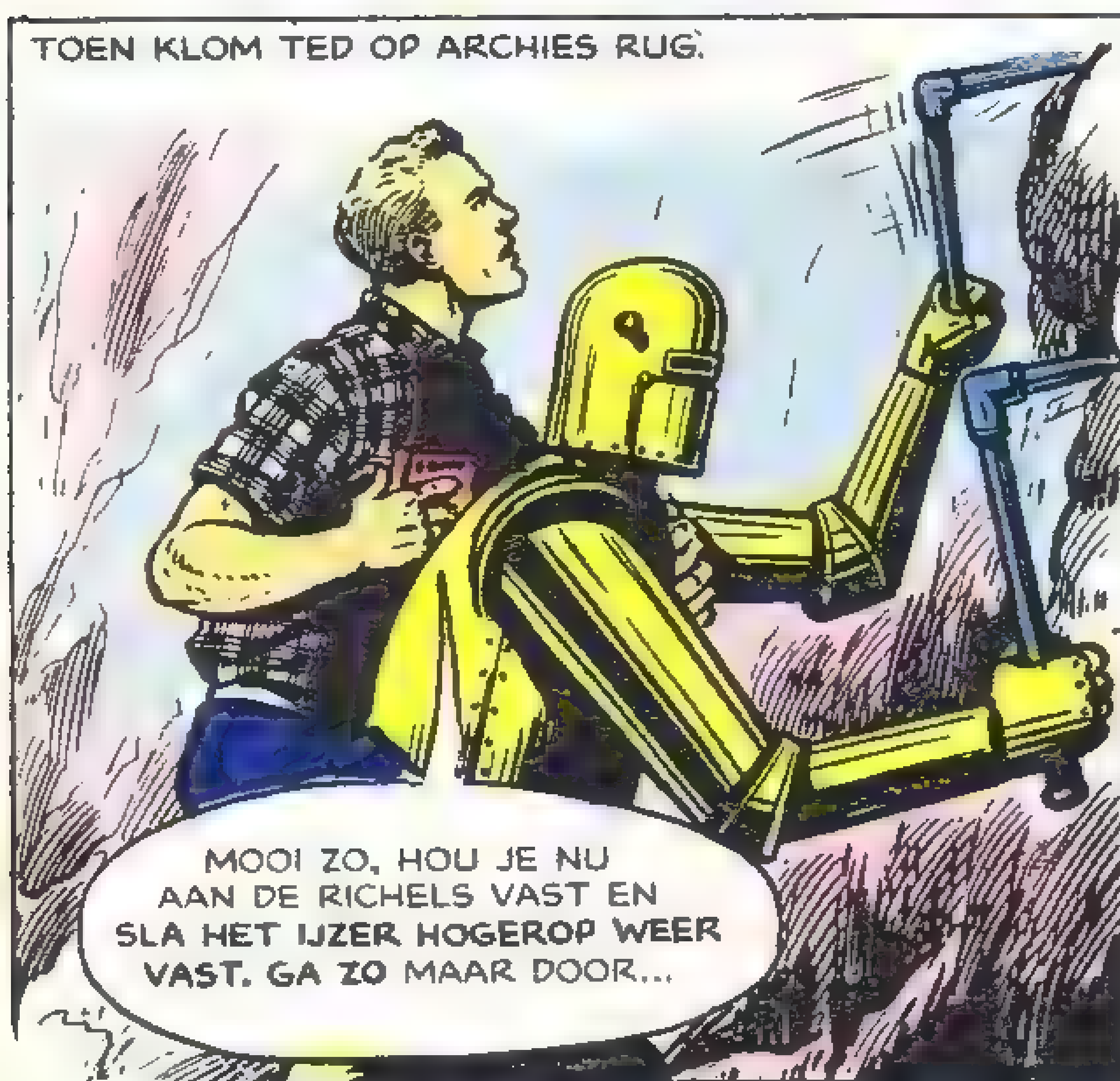

DAGUSTA GOOIDE DE KABEL WEG EN DAARNA MAAKTEN PATCH EN HIJ DAT ZE WEGKWAMEN.
DE BUIT IS BINNEN, WAT ZOU ERIN ZITTEN! HET MOET VEEL WAARD ZIJN.
EN OF! VOORDAT ZIJ UIT DE KRATER ZIJN, ZIJN WIJ AL MIJLEN VER WEG.

IN DE KRATER PEINSDE TED WOEDEND HOE ZE ERUIT KONDEN KOMEN.
WE MOETEN ER ACHTERAAN, ARCHIE, HOE VLUGGER HOE BETER. IK ZAL ZE, DE DIEVEN!

MAAR ARCHIES VINGERS GLEDEN AF OP DE ROTSWAND EN HIJ VIEL.
DIE ROTS IS ZO GLAD ALS SPEK. WAT MOET IK DOEN?
ARCHIE

MAAR AL GAUW KREEG TED EEN IDEE.
ARCHIE
MISSCHIEN LUKT HET OM DIE STANGEN TE GEBRUIKEN EN ERMEE OMHOOG TE KLAUTEREN.

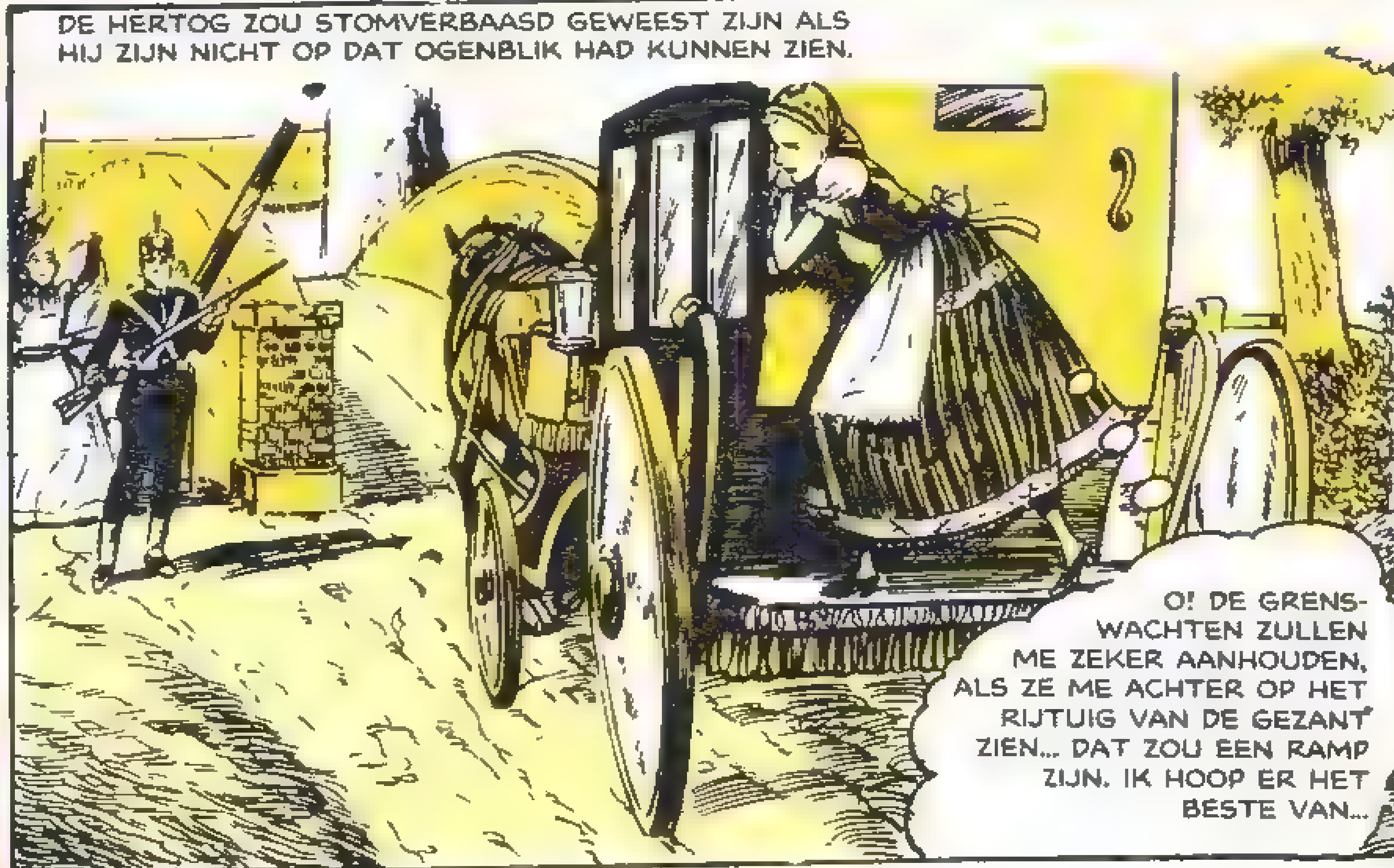

WE ZULLEN BEGINNEN MET ER EEN SCHERPE PUNT AAN TE SLIJPEN.

TOEN KLOM TED OP ARCHIES RUG.
MOOI ZO, HOU JE NU AAN DE RICHELS VAST EN SLA HET IJZER HOGEROP WEER VAST. GA ZO MAAR DOOR...

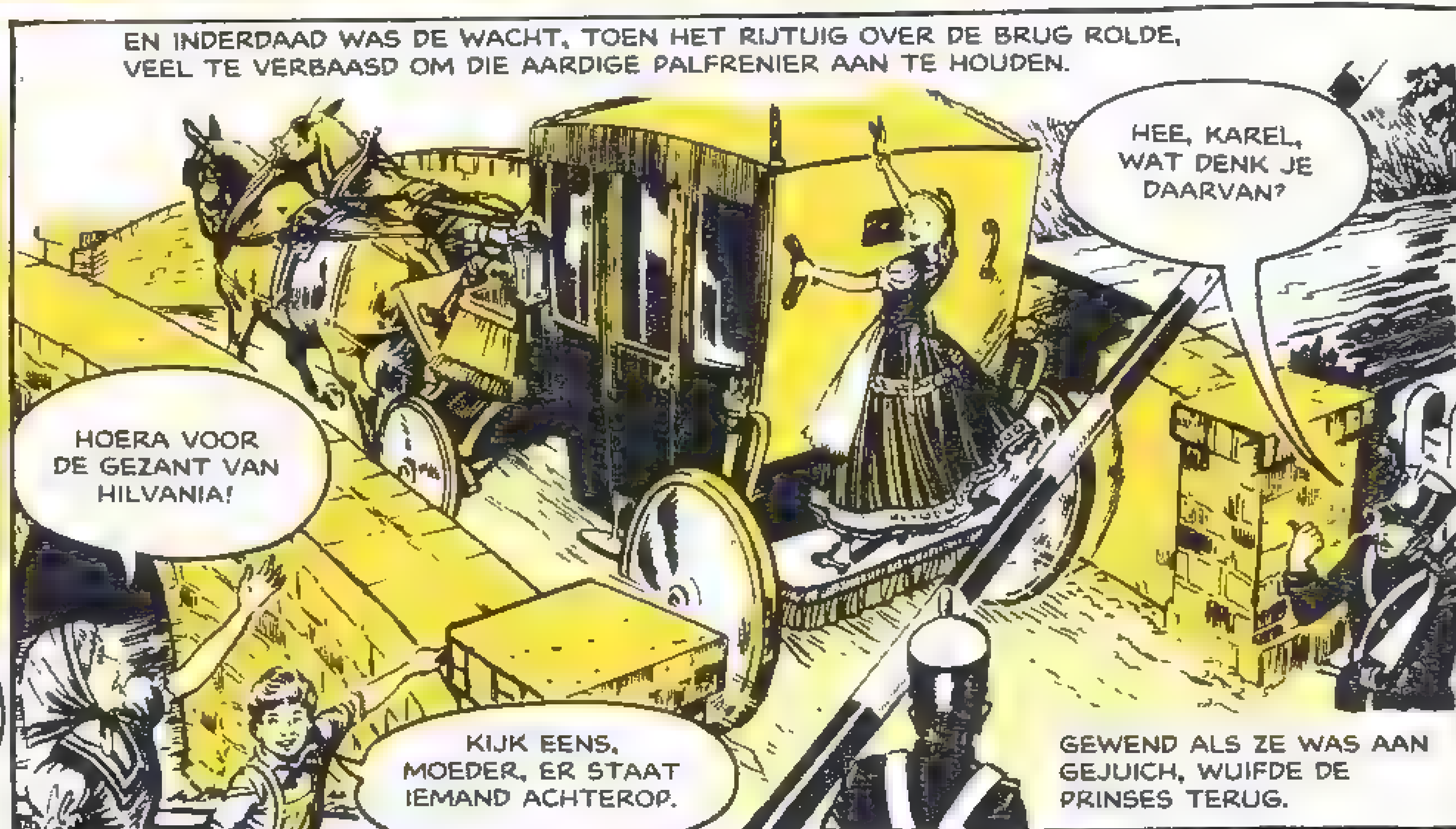

EEN SPANNENDE KLAUTERTOCHT VOLGDE.
ÉÉN MISGREEP EN WE ZIJN ER GEWEEST! MAAR WE ZULLEN EN MOETEN DE DIEVEN TE PAKKEN KRIJGEN! TOT ZO VER GAAT HET GOED...

De samenzwering tegen prins Rudolf

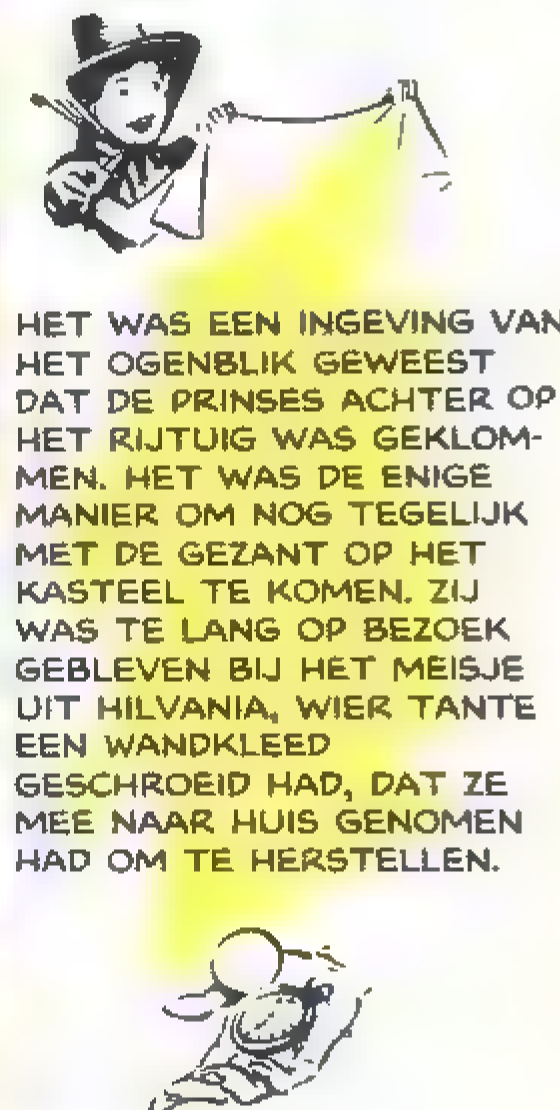

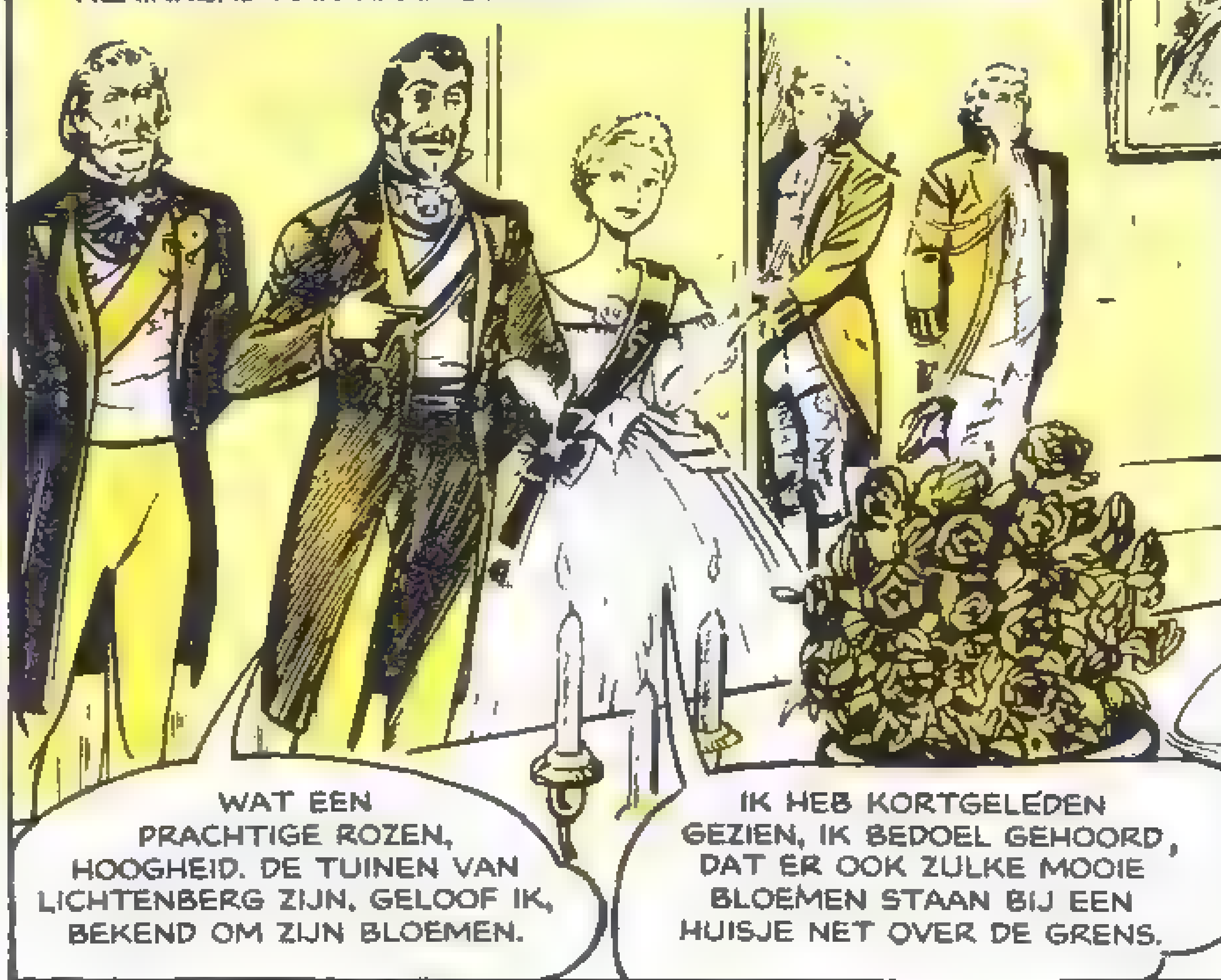
HET WAS EEN INGEVING VAN HET OGENBLIK GEWEEST DAT DE PRINSES ACHTER OP HET RIJTUIG WAS GEKLOMMEN. HET WAS DE ENIGE MANIER OM NOG TEGELIJK MET DE GEZANT OP HET KASTEEL TE KOMEN. ZIJ WAS TE LANG OP BEZOEK GEBLEVEN BIJ HET MEISJE UIT HILVANIA, WIER TANTE EEN WANDKLEED GESCHROEID HAD, DAT ZE MEE NAAR HUIS GENOMEN HAD OM TE HERSTELLEN.

HET WAS INDERDAAD EEN-GELUKJE VOOR DE PRINSES, DAT DE AANKOMST VAN DE GEZANT NOGAL DRUKTE VEROORZAAKTE. NORMAAL ZOU ER NIEMAND – EN ZEKER GEEN BOERENMEISJE – LICHTENBERG BINNEN KUNNEN KOMEN ZONDER AANGEHOUDEN TE WORDEN; NU KWAM ANITA ONGEZIEN IN HAAR KAMER EN KLEEDDE ZICH VLUG IN AVONDTOILET.
DE GROTE KLOK IN DE TOREN HAD NOG MAAR NAUWELIJKS GESLAGEN, TOEN DE PRINSES DE HAL BETRAD OM DE BEZOEKER TE BEGROETEN.

MAAR ER WAS WEL IEMAND WIER HART KLOPTE VOOR IEDEREEN DIE IN NOOD WAS...

1

Olivier lijdt schipbreuk

door David Scott Daniell

met tekeningen van H. J. Giesen

HOOFDSTUK 1

Op weg naar Gibraltar

Leerling-tamboer Olivier Crow en Pollie Trott, zijn nichtje, lagen zich een beetje te vervelen onder een olijfboom op Sicilië. Olivier had een tijdje op zijn fluit gespeeld, maar zelfs daarvoor was het nog te warm. Pollie lag op haar buik naar een koddig hagedisje te kijken, maar de hitte was zo groot, dat ook het hagedisje niet veel lust had om zich te bewegen. Beëlzebub, het aapje van soldaat Pilchard, hield hen gezelschap; het beestje zat wat te suffen op een tak van de boom.

Aan weerskanten strekten zich de tenten uit van het honderdelfde regiment infanterie. Ze waren in kaarsrechte rijen opgesteld. Het kampement was een ware tentenstad waarin de straatjes heel nauwe doorgangen vormden. In het midden was een open ruimte vrijgehouden waar de parades van het regiment werden gehouden. Voor de tent van de kolonel stond een hoge vlaggemast, waaraan de Britse vlag slap en bewegingloos neerhing.

Overal lagen onder de olijfbomen, die het kamp omringden, soldaten te praten of te slapen. De enige geluiden, die nu en dan te horen waren, werden veroorzaakt door het kraken van een paar laarzen als er een soldaat voorbijslenterde. Op die warme junimiddag van het jaar 1806 was het overal even zwoel en stil.

„Olivier," zei Pollie, „moet je dat grappige hagedisje eens zien. Kijk eens wat een onhandig diertje het is."

Olivier wierp een blik in de richting van het hagedisje, maar hij deed het zonder enige belangstelling.

„Ach wat," zei hij, „hagedissen interesseren me geen steek meer. En olijven en perziken en al die andere dingen hier evenmin. Ze zijn prachtig, daar niet van, maar langer dan een dag of veertien kun je het er niet bij uithouden. Zal ik je eens wat vertellen, Pollie? Ik heb schoon genoeg van de hele streek. Zouden we nu voor altijd op Sicilië moeten blijven?"

„Jij kent je eigen belang nog niet, ventje," zei Pollie.

„Het is hier zo warm en zo verschrikkelijk vervelend. De ene week na de andere in het kamp blijven is misschien goed voor vrouwen en meisjes, maar het is niets voor mij." Hij geeuwde. „Als man ben je tenslotte niet in het leger om te luilakken."

Pollie ging op haar hurken zitten en keek Olivier aan.

„Leerling-tamboer Crow kan het

weten," smaalde zij. „Hij is niet voor niets de jongste soldaat van het regiment!"

„Dat ik nog zo jong ben, kan ik niet helpen," luidde het antwoord. „En in ieder geval ben ik ouder dan jij. Nee, Pollie, je hebt er geen idee van hoe al die parades, wachtdiensten en oefenmarsen mij de keel uithangen. Ik heb haast niets anders te doen dan mijn uitrusting te poetsen en de tent schoon te houden. Ik wou echt dat er maar eens iets gebeurde."

Pollie keek haar neef aan met schuin opgeheven hoofd.

„Sla toch niet zo'n onzin uit," zei ze berispend. „Geen beter leven voor een soldaat dan een rustig leven. Ik ben bij wijze van spreken in het regiment geboren en dus weet ik meer van het militaire leven af dan jij. Een soldaat heeft tot plicht altijd in goede conditie te blijven. Dat is de manier waarop een oude soldaat de zaken bekijkt."

„Allemaal goed en wel, Pollie, maar ik ben geen oude soldaat."

„Als je het mij vraagt, hebben we tijdens onze zeereis en daarna al meer dan voldoende avonturen beleefd. Onder een gemakkelijk leventje versta ik heel iets anders dan gevangen te zitten bij Zucconi en zijn bende."

„Nou ja, ik beweer ook niet dat ik graag nog eens een keer in de handen van een stel schurken zou vallen," zei Olivier. „Dat was verschrikkelijk. Ik wou alleen dat het regiment nu eens eindelijk bevel kreeg ergens anders heen te trekken. Ik vraag me af wat er waar is van het gerucht dat generaal Stuart een landing in Italië aan het voorbereiden is om daar tegen de Fransen te vechten."

„Och, dat zal wel kletspraat zijn," zei Pollie. „Maar kijk, daar komt oom Pharao aan. Vraag het hem maar."

Er naderde een lange, magere soldaat, die van top tot teen volgens de voorschriften gekleed ging. Hij was al enigszins bejaard, had een smalle, scherp gebogen neus en zeer dikke wenkbrauwen; een man met een beetje zonderlinge, maar niet onvriendelijke gelaatsuitdrukking. Het was soldaat Pilchard, overal in het regiment bekend als Pharao Pilchard en door Pollie en Olivier „oom Pharao" genoemd. Hij kwam naar hen toe en ging in de schaduw van de olijfboom zitten, terwijl hij zijn sjako afnam en zijn gezicht afveegde met een gele zakdoek. Met een kreet van plezier werd Beëlzebub wakker en kwam vlug van de tak af geklauterd, waarop hij had zitten slapen.

„Sjonge, sjonge," zei soldaat Pilchard met een zucht. „Wat een hitte. Hoe is het met jou, Beëlzebub? Heb jij er ook al last van, beestje?"

Beëlzebub had zich in de arm van zijn meester genesteld, waar hij zachte keelgeluidjes zat te maken en met trotse blik om zich heen keek, alsof hij aan de hele wereld wilde laten zien hoe verzot hij op zijn baas was. Soldaat Pilchard knoopte zijn jas los en deed zijn koppelriem af. Daarna begon hij Beëlzebub achter zijn oortjes te krabben.

„Zo," zei hij, „en hoe gaat het met mijn lieve Pollie? En met onze dappere tamboer?"

„Ik zit me ontzettend te vervelen, oom Pharao," zei Olivier. „Er is absoluut niets te doen."

„Neemt u ons niet kwalijk, oom Pharao," grapte Pollie, „maar kunt u een karweitje verzinnen voor mijn neef?"

„Ja, kijk eens hier, meisje," antwoordde de soldaat, „dat is niet zo eenvoudig, zou ik denken."

„Och, het valt best mee," ging Pollie op plagende toon verder. „Hij vindt dat er zo weinig gebeurt."

Oom Pharao keek peinzend voor zich heen.

„Zo, zo," zei hij. „Nu, daar moet ik wel even over denken. Ik geloof dat ik maar eens met mijn goede vriend Napoleon Bonaparte zal gaan praten."

„Trekt u zich van haar maar niets aan," zei Olivier. „Ik heb alleen maar gezegd dat ik wou dat er eens wat gebeurde."

„Heb je dat gezegd? Nou, dat is merkwaardig! Weet je wat het geval is, Olivier? Als ik me niet sterk vergis, krijg je

„Ach wat," zei hij, „hagedissen interesseren me geen steek meer."

gauwer dan je nu misschien denkt iets te horen dat aan je verlangen tegemoetkomt."

Pollie en Olivier gingen recht overeind zitten en bestormden hem met vragen.

„Is generaal Stuart van plan een aanval te doen op de Italiaanse kust? Worden we naar Portugal gestuurd? Vertrekken we naar West-Indië? Naar Egypte? Naar het Verre Oosten?"

„Alles op zijn tijd, alles op zijn tijd. Als gewoon soldaat, die nergens van op de hoogte is, kan ik natuurlijk mijn mond niet voorbij praten. Maar daar komt je vader aan, Pollie. En als ik me niet vergis, is hij in een nogal voortvarende en krijgshaftige stemming. Schiet op, Olivier, laten we maken dat we overeind komen."

Ze voegden de daad bij het woord en toen sergeant Trott de olijfboom had bereikt, stonden de soldaat en de jonge tamboer netjes in de houding. Pollies vader was een man van gezet postuur, met een rood gezicht, waarop talloze zweetdruppeltjes glinsterden in het zonlicht. Hij was zo dik, dat zijn rode uniformjas hier en daar nare plooien vertoonde, maar overigens was er op zijn uitmonstering niets aan te merken.

Een rode sjerp, die het teken was van zijn rang, hing netjes over zijn schouder. Zijn witte broek zag er smetteloos uit en hij droeg zijn vervaarlijke piek met waardigheid. Sergeant Trott placht op twee verschillende manieren te spreken. Onder diensttijd klonk zijn stem bars en scherp, maar in zijn vrije tijd praatte hij op langzame toon.

„Tamboer Crow," zei hij nors, „zet je muts op en knoop je jas dicht. Schiet op! Zorg dat je er behoorlijk uit ziet. Zo, nu begint het wat te lijken."

„Dag, vader, wat is er aan de hand?" vroeg Pollie.

„Houd jij eens even je mond. Soldaat Pilchard en tamboer Crow, vaandrig Boscowen wenst jullie allebei te spreken. Naast elkaar opstellen! En een beetje vlug!"

Ze gingen naast elkaar staan. De sergeant ging een paar passen opzij en schraapte zijn keel.

„Geef acht," commandeerde hij. „Rechts uit de flank, mars!"

Onder de waakzame blikken van de sergeant zetten de lange soldaat en de kleine tamboer zich in beweging. Pollie vormde de achterhoede met Beëlzebub op haar schouder. Het aapje, dat al lang vertrouwd was met de militaire voorschriften, had onmiddellijk zijn toevlucht bij het meisje gezocht, toen zijn baas was opgestaan om de sergeant te groeten.

Sergeant Trott bracht zijn kleine afdeling tot staan op de plaats waar de officieren bij de compagnie van kapitein Fairlof hun tenten hadden opgeslagen. Nadat ze even op de plaats rust hadden gestaan, verscheen de jonge vaandrig.

„Soldaat Pilchard en tamboer Crow," zei de sergeant.

„Dank u wel, sergeant," zei de vaandrig. „Laat ze er maar hun gemak van nemen. Ik heb jullie hier laten komen," ging hij voort, „om je te belasten met een speciale opdracht. De kolonel heeft mij de taak toevertrouwd de gevangene Zucconi naar Gibraltar te brengen. Daar moet hij worden verhoord om vervolgens voor de krijgsraad te verschijnen. En als ik zo naga, wat hij op zijn kerfstok heeft, ziet het er niet al te best voor hem uit."

Olivier keek de vaandrig met een blik vol verwachting aan. Je kon duidelijk merken dat Boscowen erg opgewonden was. Het leek er veel op dat er inderdaad iets zou gaan gebeuren...

Soldaat Pilchard gedroeg zich even nuchter als altijd. Bewegingloos stond hij te wachten op de dingen die komen zouden.

„Ik heb opdracht gekregen de bewaking te regelen," ging Boscowen voort. „En ik heb besloten daarvoor sergeant Trott en soldaat Pilchard aan te wijzen. Ik belast jullie hierbij met de taak de gevangene tot Gibraltar te begeleiden."

... alsof hij aan de hele wereld wilde laten zien hoe verzot hij op zijn baas was.

„Ik heb jullie hier laten komen om je te belasten met een speciale opdracht."

„Jawel, vaandrig," zeiden sergeant Trott en soldaat Pilchard als uit één mond.

„Tamboer Crow zal ons vergezellen. Hij moet getuigenis afleggen van de poging die Zucconi met zijn bende heeft ondernomen om ons regiment in een hinderlaag te lokken."

„Jawel, vaandrig," zei Olivier, met een vergeefse poging om precies zo'n rustige indruk te maken als de anderen.

„Morgenochtend om half zeven gaan we onder zeil op een buitgemaakte Franse kotter, de *Zwaluw*," vervolgde de vaandrig. „De bemanning zal bestaan uit krijgsgevangenen, onder bevel van de adelborst Jolliffe. Sergeant Trott zorgt ervoor dat er voldoende wapens en munitie meegaan. Waarschuw Zucconi, sergeant, dat hij om klokslag zes uur aan boord wordt gebracht. En let erop dat hij goed wordt opgesloten in de cel die de bootsman u zal aanwijzen. Begrepen?"

„Begrepen, vaandrig," zei sergeant Trott.

Hij salueerde en vaandrig Boscowen slenterde zo onverschillig weg, dat niemand zou hebben vermoed hoe zenuwachtig hij was in het vooruitzicht van de eerste gewichtige opdracht die hij geheel zelfstandig ten uitvoer moest brengen. Toen hij uit het gezicht verdwenen was, liet sergeant Trott zijn ondergeschikten weer op de plaats rust staan, nam zijn sjako af en krabde zich op het hoofd.

„Zo, dat is dat," zei hij. „Een gezellig reisje naar Gibraltar. En dan maar hopen dat we hier na de berechting van Zucconi in goede welstand terug zullen komen."

„Helemaal geen gekke expeditie, als u het mij vraagt, sergeant," zei soldaat Pilchard.

„Gibraltar!" riep Olivier uit. „Ik zie de haven al voor me, met erachter de hoge rots. En links en rechts oorlogsschepen. De beroemde apen en de geweldige forten!"

„Kalm aan, Olivier," zei de sergeant. „Zorg jij maar dat je daarginds niet op de een of andere onzinnige manier in de nesten raakt, dan komt de hele zaak best voor elkaar."

Toen het groepje de olijfboom weer naderde, mengde ook Pollie zich in het gesprek.

„Ik zal wel een oogje op hem houden, vader," zei ze moederlijk. „Als hij zich niet netjes gedraagt, zal dat niet aan mij liggen."

De sergeant bleef staan en de overigen keken hem nieuwsgierig aan. Hij krabde zich peinzend achter het oor. Hij scheen zich niet helemaal op zijn gemak te voelen.

„Tja, dat is waar ook, beste meid," zei hij, „ik was helemaal vergeten dat jij er ook nog bent."

„Ik ben er altijd," antwoordde Pollie.

„Dat is zo zeker als twee maal twee vier is," beaamde soldaat Pilchard.

„Kijk eens hier, Pollie," ging sergeant Trott bedachtzaam verder, „ik ben bang dat ik een onplezierige boodschap voor je heb. Er is niets aan te doen, maar je zult hier moeten blijven, begrijp je wel? Op zo'n reis als we nu voor de boeg hebben, kunnen we nu eenmaal geen meisje meenemen. Zelfs niet mijn eigen dochter."

„Híér blijven?" vroeg Pollie verbaasd.

„Orders van de kapitein. Het spijt me verschrikkelijk, maar zo staan de zaken nu eenmaal. Het heeft geen zin er verder een woord over vuil te maken. Bevel is bevel. Jij blijft met de rest van het vrouwvolk en de kinderen hier in het kamp. Nee, maak je nu maar niet kwaad. Pilchard, vertel jij het nieuws maar vast aan Zucconi. Ik ga ondertussen mijn eigen zaakjes regelen."

De sergeant draaide zich om en stapte in stevig marstempo weg. Hij wist maar al te goed wat hem te wachten stond als hij de uitbarsting bleef aanhoren, waaraan Pollie zich ondertussen te buiten ging.

„Kom nu, meisje, kop op!" zei soldaat Pilchard. „Zo lang zal die reis heus niet duren."

„Mij hier achterlaten!" riep Pollie op schampere toon uit. „Zo iets heb ik nog nooit meegemaakt. Ben ik niet net zo goed door Zucconi gevangengenomen als Olivier? Kan ik niet even goed als getuige optreden voor de krijgsraad als Olivier? Nog beter, zou ik zeggen!"

Wordt vervolgd

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

Het menselijk uurwerk

Er bestaan op de wereld twee soorten „uurwerken" die wel de moeite waard zijn met elkaar vergeleken te worden. Het ene is een gewoon horloge dat gemiddeld 17.160 keer in één uur tikt. Dat is 411.840 keer per dag en 150.321.600 keer per jaar. Een heel goed horloge, eentje uit de oude tijd bijvoorbeeld aan een zilveren ketting, kan wel honderd jaar door blijven lopen. In dat geval zou het tijdens zijn lange leven 15.032.160.000 maal tikken. Een horloge is een uurwerk dat uit een hard en stevig metaal is vervaardigd. Maar er bestaat nog een ander „uurwerk", dat van een heel verschillende stof is gemaakt. Het tikt 5000 maal per uur; dat is 120.000 maal per dag en 43.800.000 keer per jaar. Ook dit „klokje" kan het weleens honderd jaar uithouden en tikt dus in zijn leven 4.380.000.000 maal. Men zou kunnen denken dat geen enkele stof harder is dan metaal en dat het tweede „uurwerk" veel vlugger op moet zijn. Het is inderdaad van zachter materiaal gemaakt, maar toch is het raderwerk niet gauw versleten. En het leuke is, dat ieder mens zo'n „horloge" bezit en het soms duidelijk kan horen en voelen tikken. Het is het menselijk hart!

Niet voor één gat gevangen

Over de slimheid van vossen zijn heel wat verhalen in omloop. Merkwaardige staaltjes hiervan vertelt de Engelse dierkundige Oliver Pike.

Op een woest gedeelte van de Schotse heide had een vos met vier jongen haar hol. Reintje trok er 's nachts op uit om voedsel te zoeken en de kippen in de omgeving kregen het zwaar te verduren. Dat begon de boeren te vervelen en zij besloten het roofdier onschadelijk te maken.

Eerst omsingelden zij een strook bosland, waarna een aantal van hen het hele gebied afzocht. Vele daar in het wild levende dieren werden opgejaagd, maar van de vos viel geen spoor te bekennen. Na lang zoeken vond men het hol, dat uitstekend onder gras en stenen was verborgen. Behalve de ingang viel er slechts een spleet te bespeuren, te smal zelfs voor een slank beest als een vos. Van de opening af begon men in de kronkelgangetjes door te dringen door alle grond en stenen erboven weg te werken. De gangen leidden naar een middelpunt, zagen zij, maar de vos was moeilijk te benaderen. Eenmaal zagen de mannen haar dieper het hol in de wijk nemen. Vangen liet ze zich niet.

Toen de boeren de hele ochtend gezwoegd hadden, kregen ze honger. Om ontvluchten onmogelijk te maken stopten ze de ingangen die ze hadden gemaakt stevig met stenen en heiplaggen dicht en gingen naar huis.

De vos hoorde haar achtervolgers vertrekken. Even wachtte zij nog, toen begaf zij zich naar de smalle spleet aan het andere einde van het hol en begon verwoed te graven. Ze trok zich niets aan van de verwondingen die ze opliep. Zonder ophouden groef zij door. Met bloedende poten kon ze zich eindelijk door de opening wringen. Voorzichtig stak ze haar kop naar buiten, snoof eens, keek in het rond — nee, er was geen mens meer in de buurt. Snel keerde ze terug. Met veel moeite bracht ze door de pas gemaakte uitgang haar eerste jong naar buiten. Met het diertje in haar bek rende ze naar een konijnehol, waarvan de bewoners ijlings de vlucht namen. Viermaal maakte zij de reis; daarna nestelde zij zich bij haar kinderen.

De mannen kwamen na de maaltijd terug en gingen weer aan de slag. Pas tegen de avond, toen de aardhoop geheel open lag, begrepen ze dat ze waren beetgenomen.

's Nachts trok de wijfjesvos met haar gezin ver weg en toen de zon weer opging, lag ze veilig verscholen in een nieuw tehuis.

In een ander deel van Engeland werd door jagers en honden jacht gemaakt op een vos. Drie dagen trokken zij erop uit en telkens zagen zij het dier. Wanneer zij het dan achtervolgden, wist het steeds op ongeveer dezelfde plaats te ontsnappen. Men had tenslotte wel door, dat de vos elke keer over een met klimop begroeid muurtje liep, een schuurtje bereikte, vandaar op het dak van een schoolgebouw belandde, rap naar beneden sprong en naar de rivier rende. Maar verder konden zij z'n gangen niet volgen.

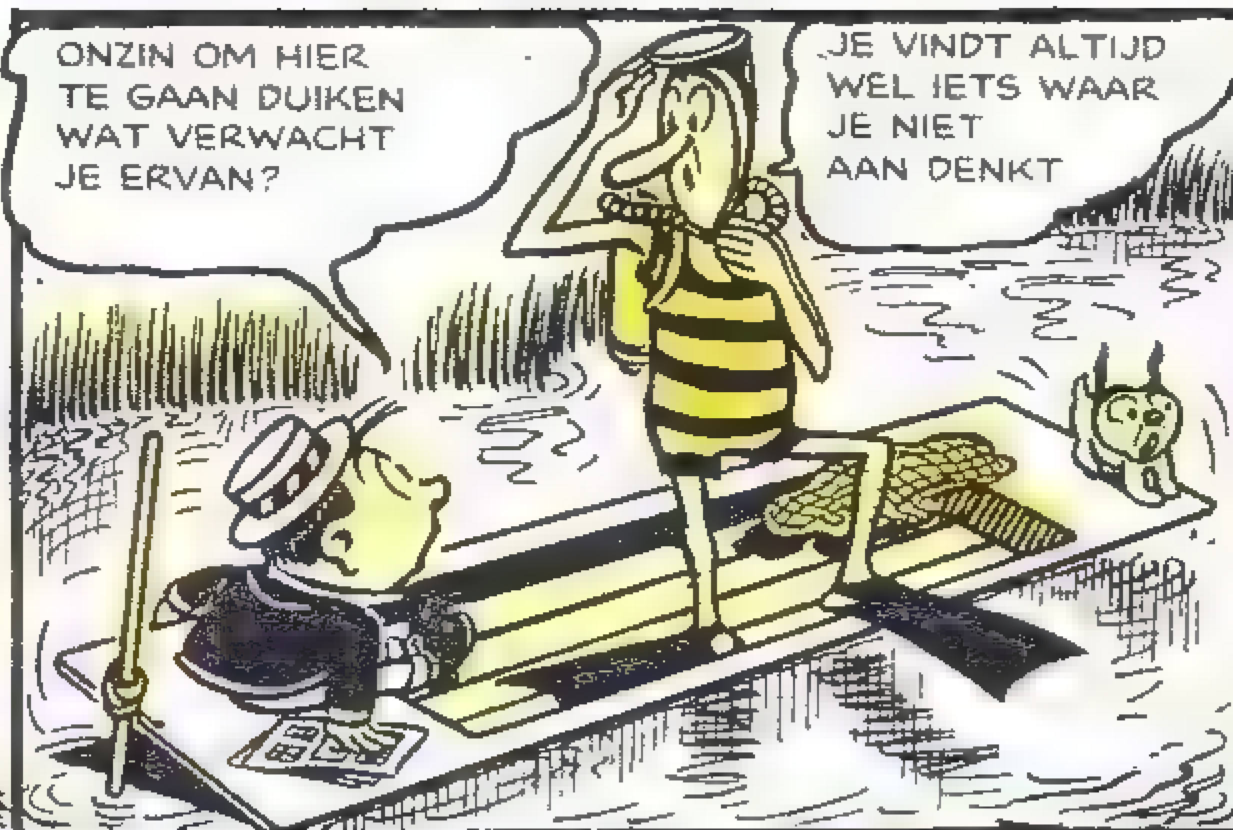
Tot men hem op de vierde dag na de ontsnapping terugvond. De vos was in de rivier gesprongen en naar een brug gezwommen. Daar had hij zich in een kleine nis in een van de peilers verborgen.

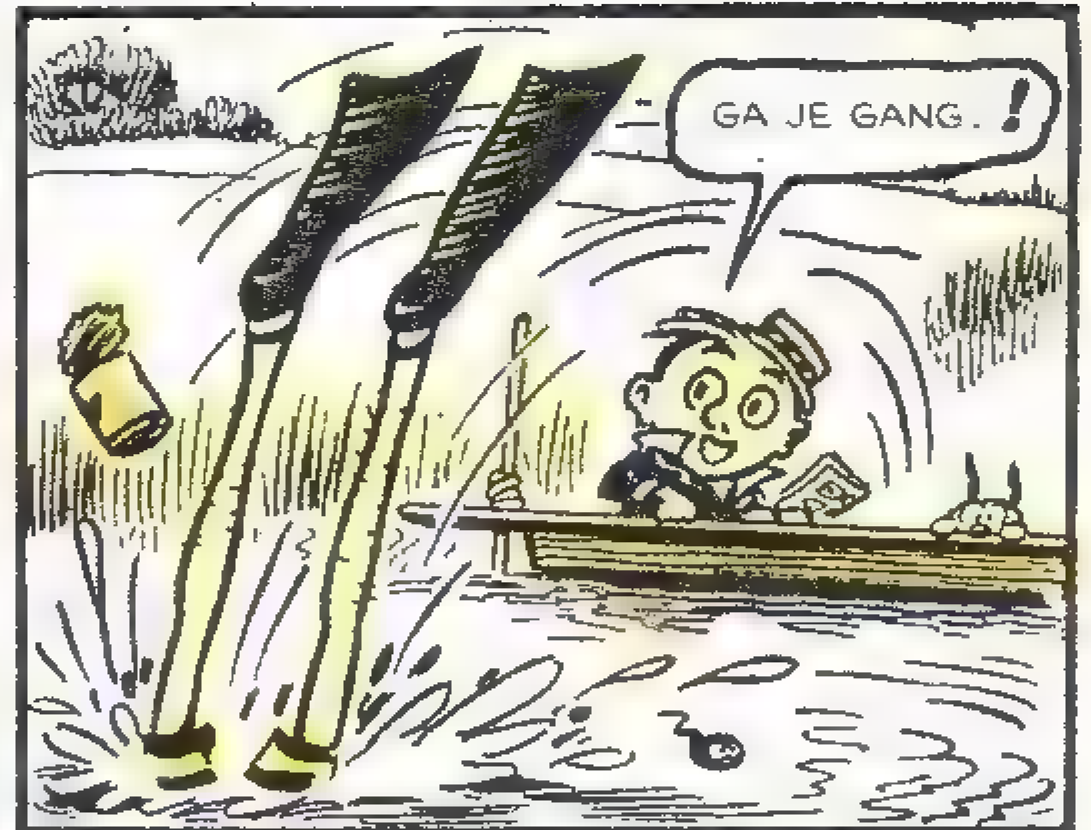
„Het was," zo besluit de Engelse dierkundige zijn verhaal, „een meesterlijke krijgslist en zo'n schrandere vos verdiende een beter lot dan door honden te worden verscheurd."

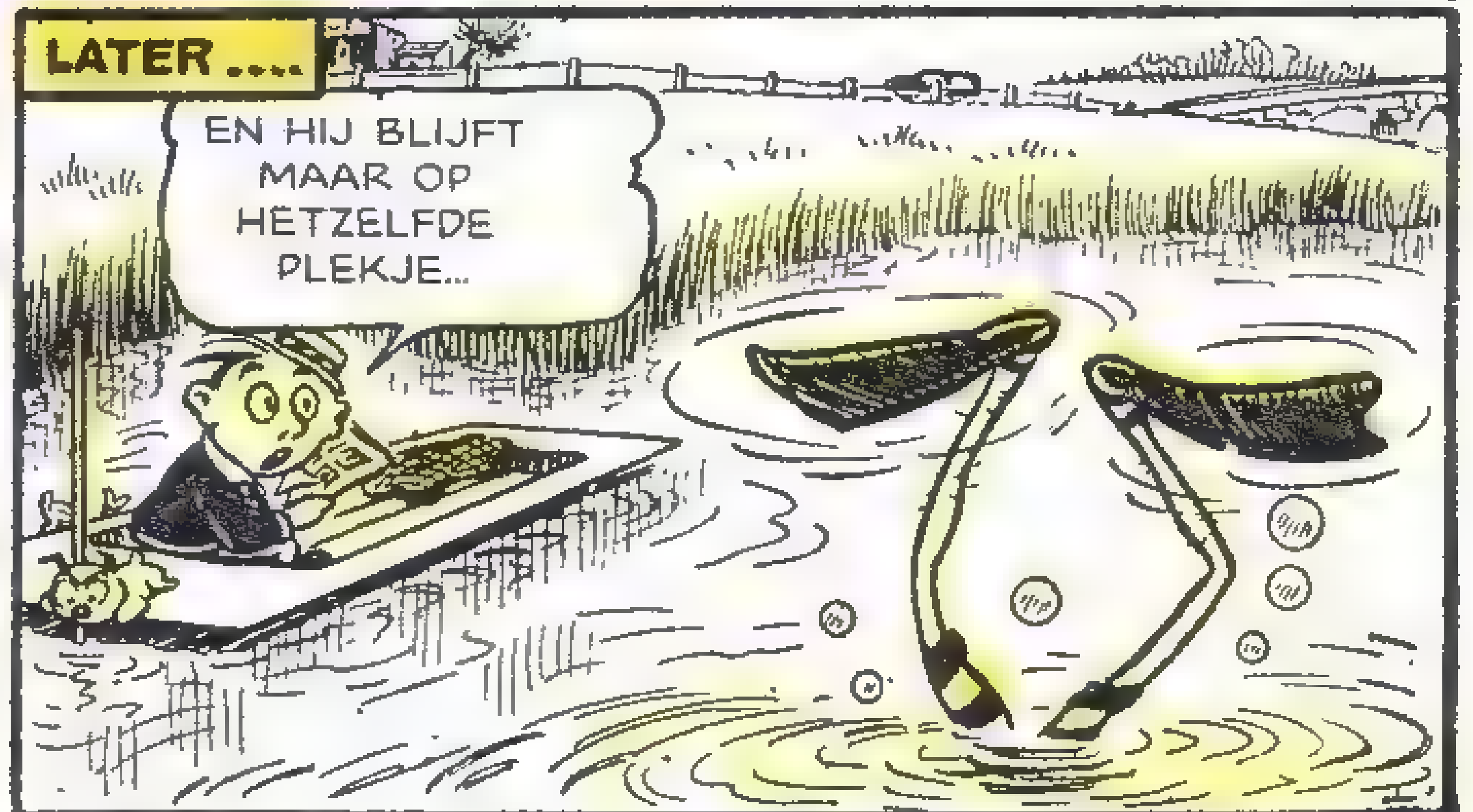
MUG en MIK

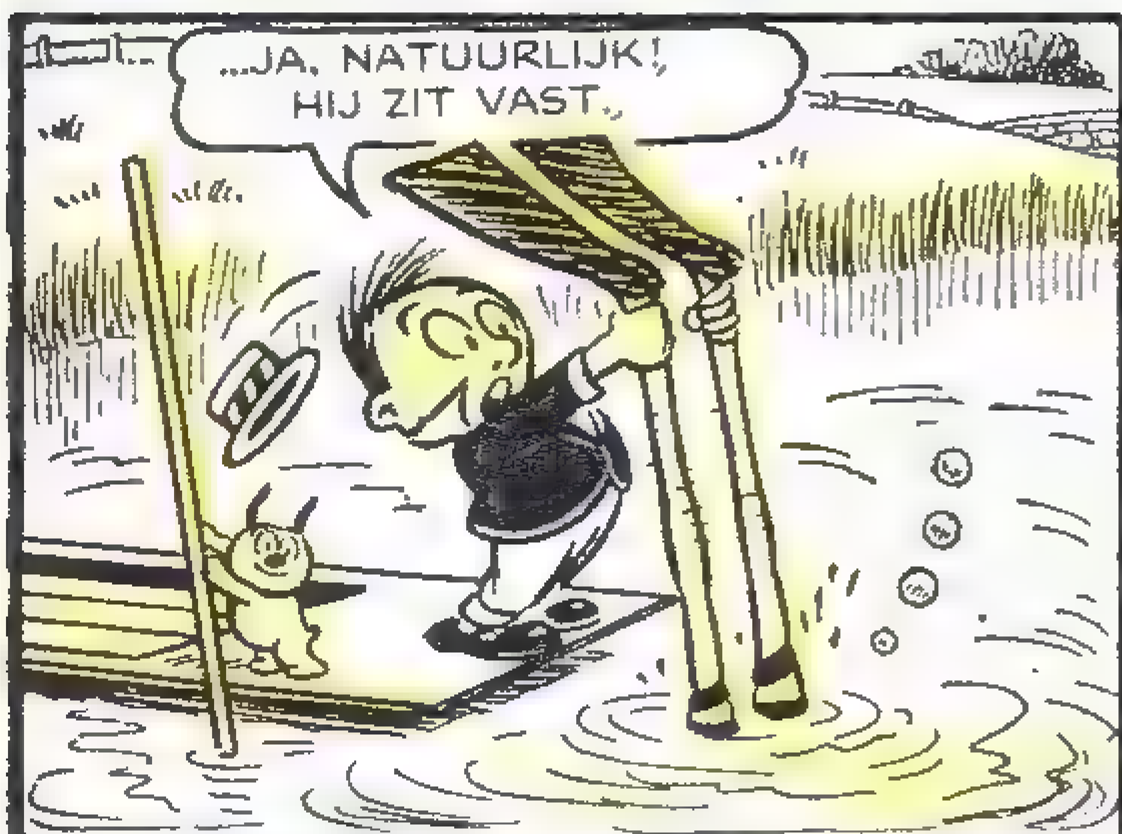
DE SPORTHELDEN

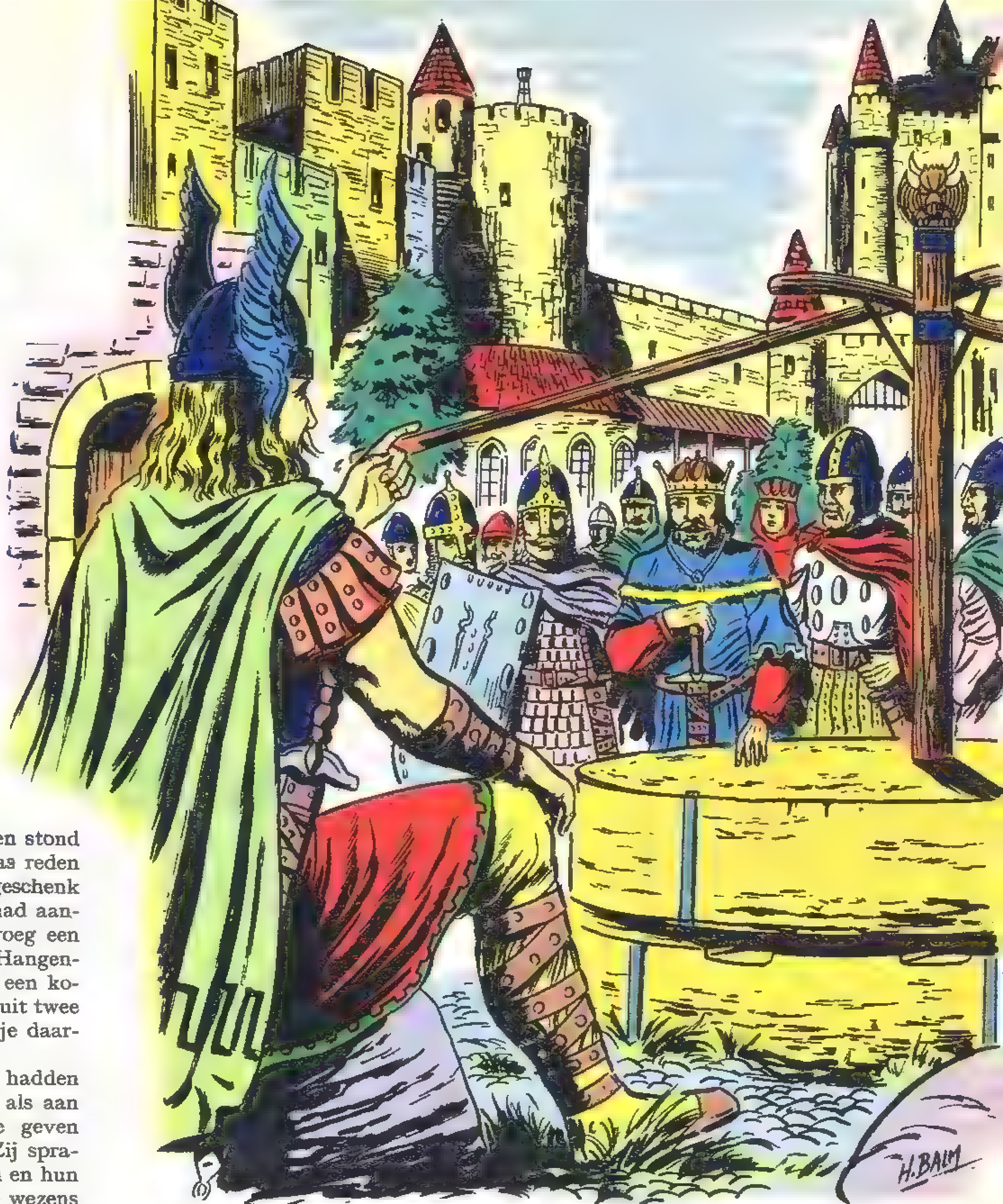

De molen in zee

Koning Frodi van Denemarken stond vreemd te kijken! Daar was reden toe, want hij had een raar geschenk gekregen. De man die het hem had aangeboden, was een reus en hij droeg een vreemde naam, Hengi-Kiaptr of Hangende Klauw. En het geschenk was een kolossale stenen molen, die bestond uit twee enorme molenstenen. Wat moet je daarmee doen?

In de tijd van koning Frodi hadden de mensen de gewoonte om, net als aan levende wezens, ook namen te geven aan alle mogelijke voorwerpen. Zij spraken over hun zwaarden en speren en hun gereedschappen alsof het levende wezens waren. Iedereen in het hoge noorden had bijvoorbeeld weleens gehoord van de speer ,,Gungnir", die vervaardigd was in de beroemde kaboutersmidse van de Noorse goden. Iedereen vertelde dat Gungnir nooit ofte nimmer zijn doel miste. En dan de hamer van Thor, de woeste dondergod, ,,Miolnir" oftewel: de hamer die alles verplettert. En al werd Miolnir nog zo ver weggeworpen, hij vloog toch altijd terug naar zijn eigenaar, nadat hij zijn doel verbrijzeld had.

Daarom vond niemand het vreemd, dat de molen van de reus ook een naam kreeg. Hij werd Grötti genoemd.

,,Van Grötti zult u veel plezier beleven, koning Frodi," beloofde Hengi-Kiaptr. ,,U hoeft alleen maar de bovenste steen rond te draaien en dit liedje te zingen:

,,Grötti, Grötti, maal maar voort,
Help je meester zoals het hoort!"

Dan spreekt u een wens uit en alles wat u gevraagd hebt, zal tussen de twee toverstenen uit komen."

De koning was erg blij met het zeldzame geschenk. Hij bedankte de reus en ging rustig nadenken, wat hij het eerst zou vragen. Toen stelde hij een dag vast waarop voor het eerst in het openbaar de tovermolen gebruikt zou worden.

,,Op die dag," verklaarde hij, ,,moet Grötti goud en andere rijkdommen voor ons malen."

De vlaggen werden uitgestoken, er klonk trompetgeschal en alle mensen verzamelden zich in de voorhof van Frodi's grote paleis om de komende goudregen te aanschouwen. Ze schreeuwden van opgewonden verwachting, maar er klonken al gauw kreten van teleurstelling toen Frodi's slaven probeerden om de grote molensteen in beweging te krijgen. Want dit lukte niet. Een, twee, drie, vier sterke, jongemannen duwden ertegenaan, maar Grötti bewoog niet. De sterkste krijgslieden van heel Denemarken beproefden daarna hun krachten. Zij brachten er evenmin iets van terecht. Er werden ossen voor de steen gespannen, maar de sterke dieren trokken ook tevergeefs. Geen mens en geen dier in Frodi's ganse koninkrijk was sterk genoeg om de molen Grötti aan het malen te zetten. De regen van goud kwam niet. . .

Tijdens een bezoek aan Zweden vond koning Frodi de oplossing van zijn probleem. Toen hij daar logeerde, in het land

van zijn vader, koning Frey, ontdekte hij twee reuzenslavinnen. Het waren enorme wezens en zij heetten Menia en Fenia.

„Wat een spieren hebben die twee," zei Frodi tegen Frey. „Zij kunnen vast wel die molen van mij in beweging krijgen. Laat hun meester eens ontbieden, dan kan ik ze van hem kopen."

Zo gebeurde het dat Menia en Fenia een nieuwe meester kregen en in Denemarken belast werden met een zeer gewichtige taak. Zij werden aan het werk gezet bij de tovermolen en zij deden het goed. De koning en zijn hovelingen schreeuwden van vreugde toen de twee reusachtige slavinnen de molen gemakkelijk aan het malen brachten. Met één duw en één zwaai van hun sterke armen draaiden Menia en Fenia de steen van de tovermolen in het rond. En terwijl hij draaide, gaf Frodi zijn eerste bevel: „Grötti, Grötti, maal maar voort. Help je meester zoals het hoort! Maal goud voor me!"

De Denen keken stomverbaasd naar de stroom klinkend gouden munten die uit de molen vloeide. Steeds meer en meer geldstukken rolden eruit, totdat de koninklijke schatkist boordevol was.

„Grötti, Grötti, maal maar voort. Help je meester zoals het hoort! Maal kleren en voedsel voor allen in ons land!"

Dat was het tweede bevel van koning Frodi. En zoals de reus Hengi-Kiaptr had beloofd, kwamen er mooie kleren en heerlijk eten voor ieder gezin in Denemarken.

Je zou denken dat koning Frodi nu wel tevreden was met alles wat hij al had gekregen. Waarom beval hij Grötti om meer en meer en meer te malen? Hoe meer de koning kreeg, des te meer wilde hij hebben. Frodi dacht helemaal niet aan de arme slavinnen Menia en Fenia. Hij liet hen alleen maar rusten, als hijzelf erover nadacht wat hij nog meer zou wensen, en dat duurde nooit langer dan enkele seconden.

Nu worden zelfs reuzinnen als Menia en Fenia weleens moe van werken. „Meester," smeekten zij, „mogen we even ophouden? Onze armen doen pijn, onze ruggen doen pijn. We vragen onderdanig of u ons even wilt laten uitrusten."

Maar de inhalige koning bulderde alleen maar: „Doormalen, doormalen, zeg ik!"

Weer werd Grötti een hele tijd rondgedraaid. Menia en Fenia konden niet anders doen dan de koning gehoorzamen. Want er stonden soldaten klaar om hen te straffen, als zij weigerden.

Maar toen het nacht werd, veranderde de zaak. „De meester en zijn soldaten slapen nu," zei Menia tegen Fenia. „Nu is er niemand die ons zegt wat we moeten malen. Laten wij nu zelf maar eens bevelen geven. Laten we een manier bedenken om de zelfzuchtige koning te straffen."

Fenia hief haar handen op van de molensteen en antwoordde: „De vrede hier in het land is Frodi's grote trots. Laten we oorlog voor de koning maken. Dat is de zwaarste straf voor hem. Mysinger de Viking vaart niet ver hiervandaan op zee met een schip vol dappere krijgers. Mysinger zou niets liever willen dan landen op de rijke kusten van Denemarken. Grötti zal voor ons wel oorlog tussen Mysinger en Frodi willen malen, dan kunnen wij ontvluchten."

Zo kwam het dan ook dat, terwijl de Denen sliepen, Mysinger aan land kwam met zijn woeste Vikingkrijgers. Midden in de nacht kwamen zij de vredelievende Frodi verrassen. In stilte drongen ze door in zijn koninklijk paleis. Zijn schildwachten werden gedood, vele huizen werden in brand gestoken en vrede en geluk heersten niet langer in Frodi's land. De overwinnaar nam een ontzaglijke buit mee en tot de rijke buit behoorden natuurlijk Grötti de tovermolen en de twee slavinnen, die hem in beweging konden brengen. Iedereen in het hoge noorden kende het verhaal van Grötti. Iedereen had gehoord van het Gröttilied, dat zoveel geluk bracht. En iedereen verlangde natuurlijk naar zo'n tovermolen.

De Deense kust was nog in zicht, toen de overwinnaar Menia en Fenia al aan het malen zette op zijn Vikingschip.

„Wat zal ik Grötti nu eerst eens bevelen?" zei de Viking bij zichzelf. Hij dacht aan alle ladingen die hij ooit meegebracht had uit vreemde landen. „Het moet zout zijn, een lading zout!" riep hij uit en tegen de bemanning zei hij: „Als ons schip met zout gevuld is, zijn we allemaal rijk. Zout is kostbaar."

„Grötti, Grötti, maal maar voort. Help je meester zoals het hoort!" En tegen de slavinnen Menia en Fenia schreeuwde hij: „Doe zoals je is bevolen, blijf draaien aan je molen!" Een lawine van fijn wit zout begon tussen Grötti's molenstenen uit te stromen. De steen draaide maar rond. Spoedig was het schip tot halverwege de mast vol.

„Nu is uw schip vol, meester, mogen we even uitrusten?" vroegen de slavinnen aan Mysinger. Maar als Menia en Fenia dachten dat ze nu een minder zelfzuchtige meester dan koning Frodi hadden gekregen, dan hadden ze het mis! Ook Mysinger werd hebzuchtig. Op hun vraag antwoordde hij alleen maar schreeuwend: „Doe zoals je is bevolen. De molen moet blijven malen." Zelfs mochten ze niet ophouden als de Viking nadacht. En voordat hij wist wat er gebeurde, reikten de zouthopen tot aan het topje van de mast. Ze waren nu zo zwaar dat het schip onder hun gewicht begon te zinken.

„Stop! Stop! Slavinnen, stop!" gilde de Viking, toen hij zag dat zijn schip zonk. Maar nu wisten de slavinnen van geen ophouden. Ze bleven draaien en draaien aan de torsteen. En het trotse Vikingschip zonk weg in de golven.

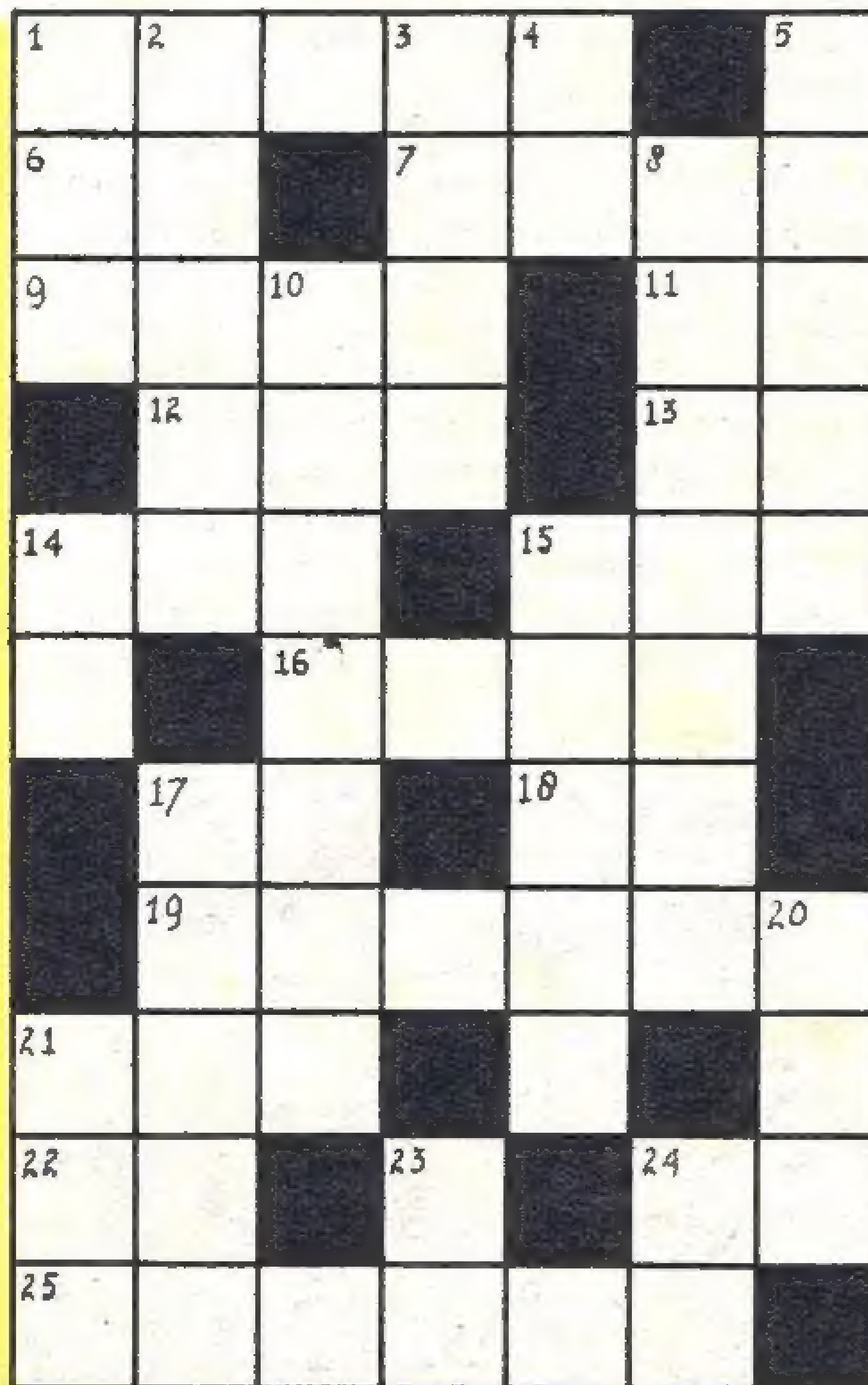

Tot de rijke buit behoorden natuurlijk Grötti de tovermolen en de twee slavinnen.

Vissers van de westkust van Noorwegen wijzen nog de plaats aan waar de molen Grötti naar de zeebodem zonk. Zij laten vreemdelingen de grote draaikolk zien daar in de oceaan, waar het water altijd maar ronddraait. De naam van die draaikolk is „Maelstrom". Dat komt van twee woorden, malen en stroom. Het midden van de draaikolk, zo gaat het verhaal, ligt precies boven het gat in Grötti's ronde stenen. Heel oude mensen zeggen dat Menia en Fenia op de zeebodem wonen en nog steeds aan de molen draaien, die dus ook nog steeds zout maalt. Zij zeggen dat door Grötti het zout in de zee komt. En waarom zouden we dat niet geloven?

WIE PUZZELT ER MEE?

Kruiswoord-puzzel

Horizontaal :
1 brede, diepe greppel voor de afwatering
6 onder andere (afk.)
7 fruit
9 schrap
11 ingenieur (afk.)
12 ton
13 en andere (afk.)
14 bron
15 atmosfeer (afk.)
16 rivier, die onder andere door België en Nederland stroomt
17 op deze manier
18 tweede muzieknoot
19 spoedig
21 produkt van de bijen
22 geluid van de ezel
24 slede
25 schelms

Verticaal :
1 korte kous
2 de eerste levensvorm van een insekt
3 een van de vier windstreken
4 meisjesnaam
5 stijf
8 wielrijder
10 gift uit medelijden
14 persoonlijk voornaamwoord
15 de planeet waarop wij leven
17 bekende zwemvogel
20 deel van de korenhalm
21 stellig
23 vader
24 spil

Oplossing puzzels uit ons vorige nummer

Kop-en-staartpuzzel

S/LA/T
V/LO/R
K/AR/A Naam van het vervoer-
W/OL/M middel: TRAM

Spreekwoordpuzzel

MEN MOET HET IJZER SMEDEN ALS HET HEET IS

Raadsels

KAT - ROL : KATROL
KAP - EL : KAPEL
RE - GENT : REGENT
KAR - PET : KARPET

WOORDEN LIJMEN

LEEN
VAL
BUS
ME
TER
STER
MAND

Dit zijn allemaal goede woorden, maar eigenlijk zijn het stukken, waarvan de eerste lettergreep is afgebroken. Die vind je hieronder, door elkaar natuurlijk. Je moet ze maar weer netjes op hun plaats zetten en dus de lettergrepen weer aan elkaar „lijmen".

Als alle woorden compleet zijn, zul je zien, dat de eerste letters van boven naar beneden gelezen de naam vormen van een vrucht.

De lettergrepen, die je gebruiken moet, zijn: EK - RE - IE - AL - BO - DA - AF

DICKIE DAPPER

COCO de CLOWN

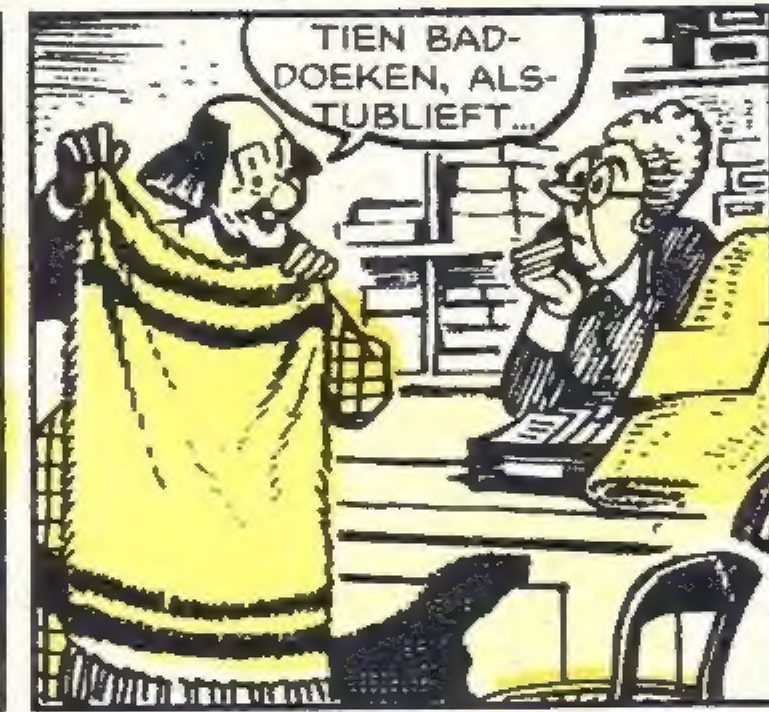

WE KRIJGEN VANMIDDAG TIEN OLIFANTEN. JIJ MOET ZE SCHOONMAKEN, COCO.

DAN MOET IK GAUW DE NODIGE SPULLEN GAAN KOPEN.
CIRC

IK NEEM ER TIEN VAN DEZE...
TIEN, ZEGT U, MENEER? O... GOED MENEER.

EN TWINTIG FLINKE BOENDERS.
TWINTIG?!...

VIJFTIEN KILO ZEEP IS WEL GENOEG, DENK IK.

TIEN BAD-DOEKEN, ALS-TUBLIEFT...

DAT IS WAAR OOK... ZOU IK BIJNA VERGETEN...

TALKPOEDER! MIS-SCHIEN ZIJN ER JONGE OLIFANTEN BIJ...
TALK-POEDER

EN NU AAN HET WERK!

IK ZAL MAAR FLINK WAT HEET WATER KLAARMAKEN...

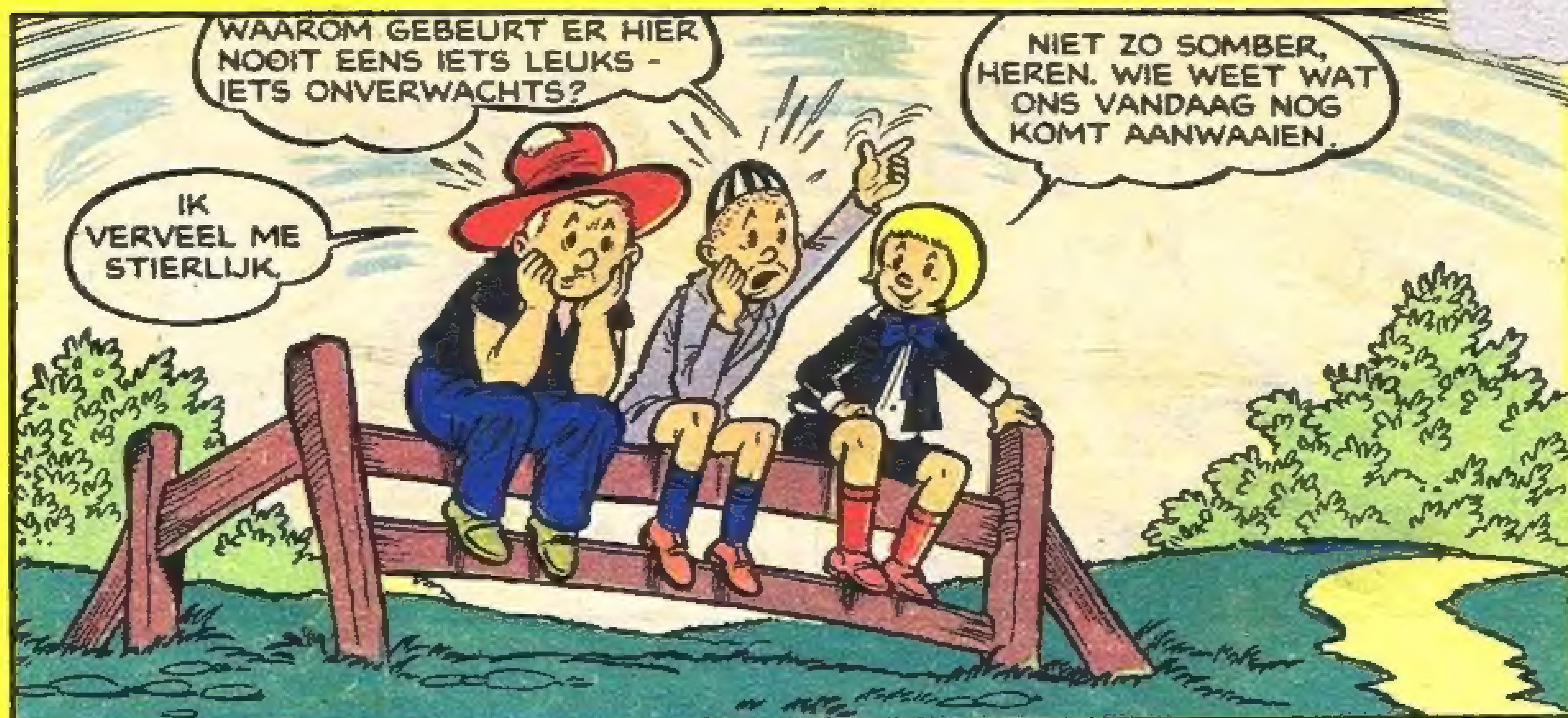

ALLES IS KLAAR, MENEER.
?

LAAT ZE MAAR KOMEN, MENEER.
WAT DACHT JE EIGENLIJK, COCO?

EEN CADEAUTJE VAN MIJN TANTE. ECHT PORSELEIN. MAAR ZE ZIJN EEN BEETJE VUIL.

NOG LIEF-HEBBERS VOOR EEN WARM BAD?...

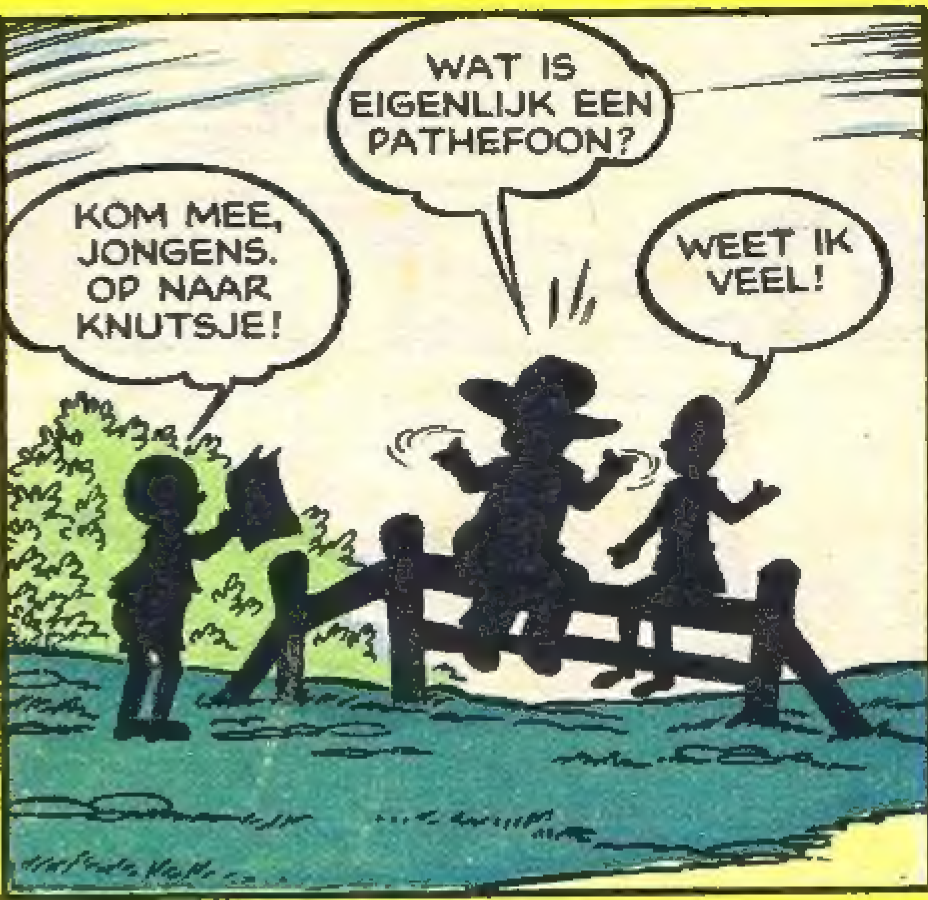

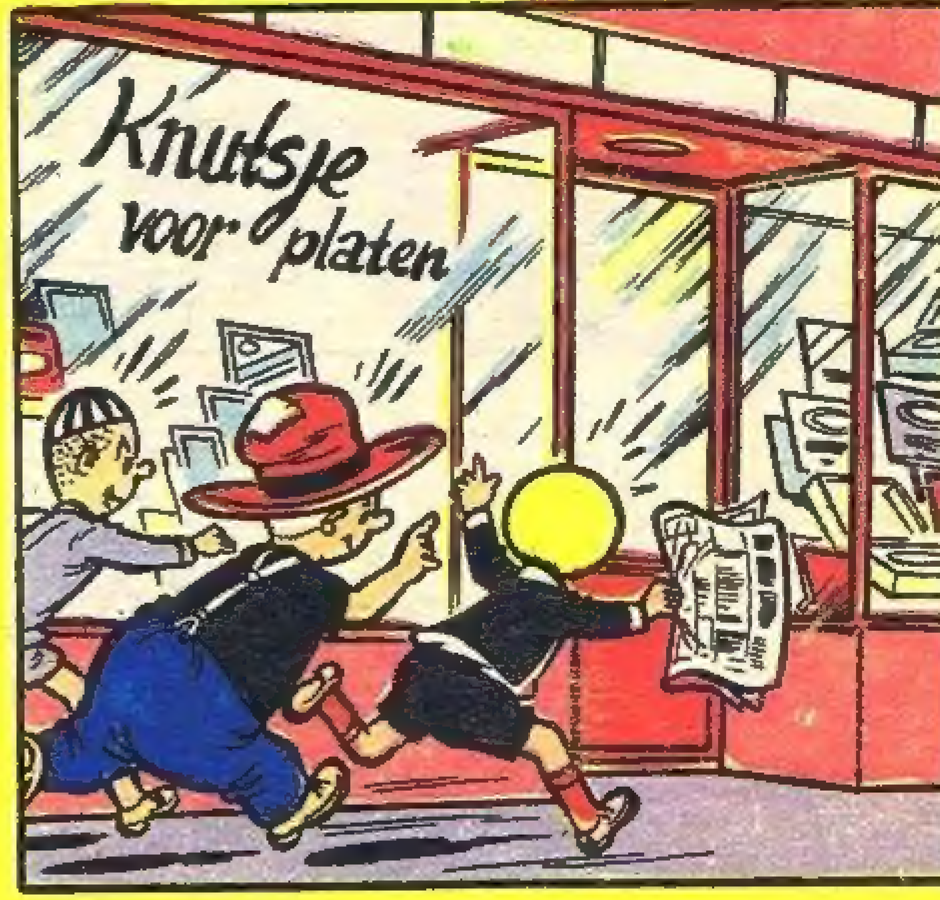

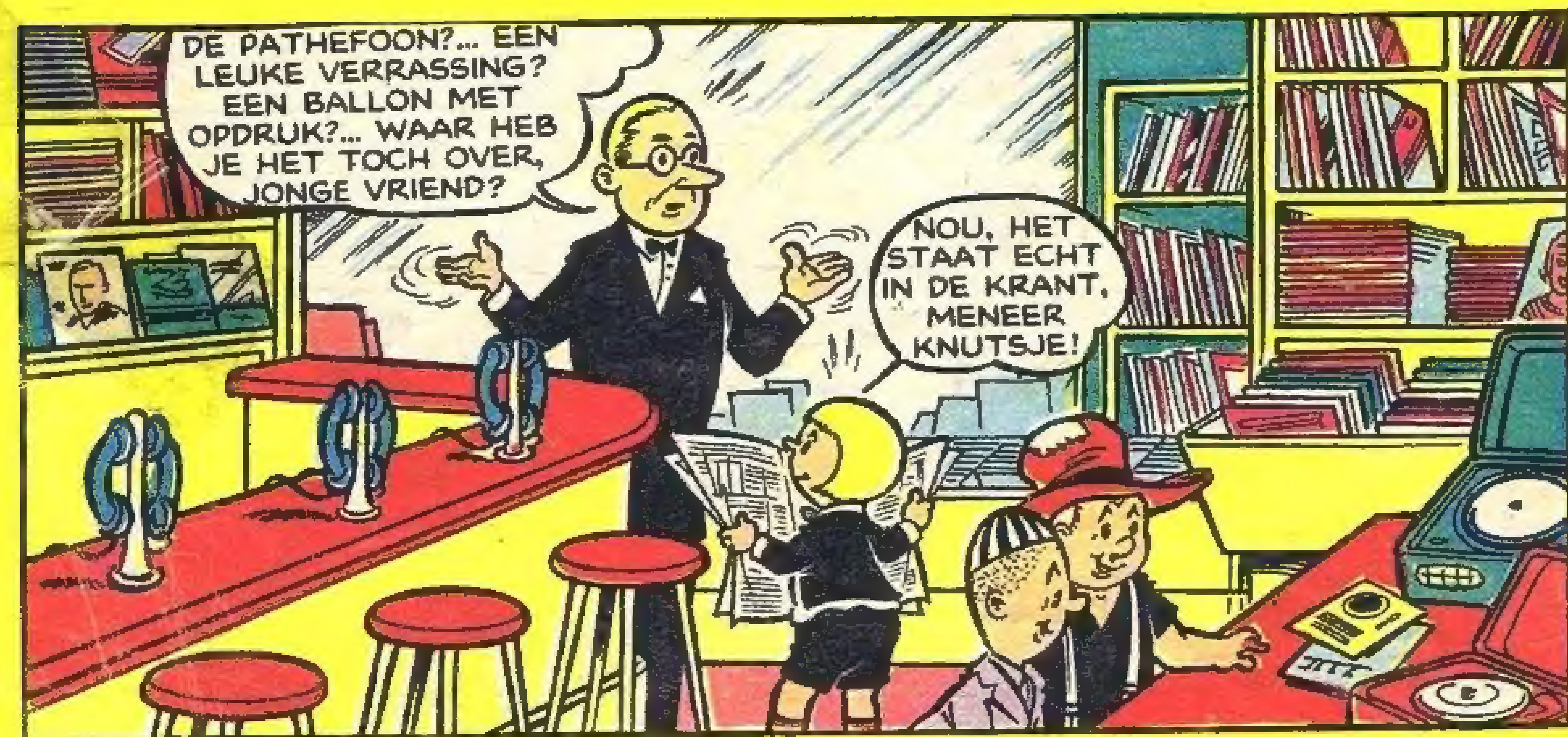

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer, Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.